

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 F, Italija 10 L, Španjolska 10 Ptas, Švedska 10 Skr, Austrija 25 Asch, Švajcarska 3 Sfr, D 2 US \$, Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 F, Italija 10 L, Španjolska 10 Ptas, Švedska 10 Skr, Austrija 25 Asch, Švajcarska 3 Sfr, D 2 US \$

BUČ KASIDI I KID

BROJ

69

CENA 200 DIN

NASMEJ SE
I UMRI

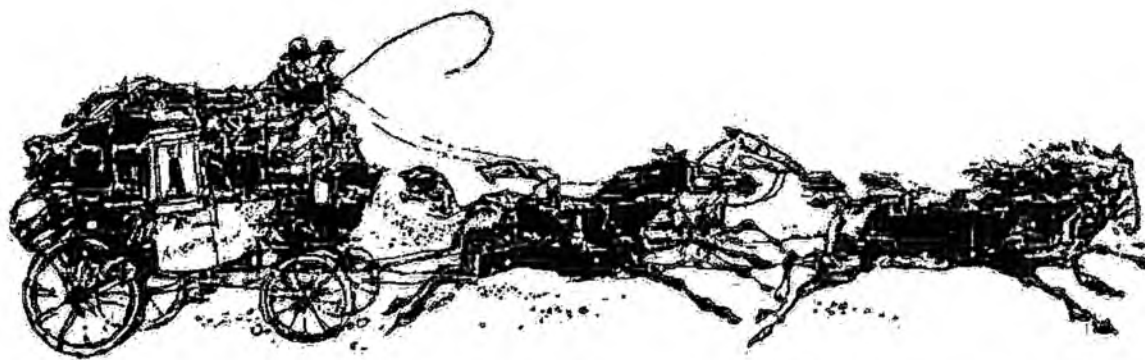
Veliki nagradni konkurs

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

NASMEJ SE I UMRI

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
NASMEJ SE I UMRI

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje M. Lošić

Lektor:
Mica Trifunović

Recenzija:
Slobodan Lukić

Korektura:
Nada Maksimović

© 1987. DEN PRESS

BUČ KASIDI I KID — 69 — MAJ 1987. GOD. — CENA 200 DINARA. Izdaje NIRO »Dečje novine« 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gorko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK U Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu 60811-620-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Teks Gordon

NASMEJ SE I UMRI

Kid je bezuspešno pokušavao da proguta nevidljivu knedlu koja je pretila da ga uguši. Pokušavao je da nešto kaže Buču, ali reči nisu izlazile. Čulo se samo nejasno ječanje. Neko liko kapi znoja kliznu niz odmetnikovo čelo i ljuto mu opeče oči. Pokušao je da obriše znoj ali ruke ga nisu slušale.

Tišina je postala još teža. Ustajali vazduh pretio je da ga uguši svojom vrelinom. Odbacio je šešir i skinuo kaput.

Spolja su dopirali tek sporadični šumovi: tiho izgovorena naredba, zveket oružja, njisak konja — a potom opet ona teška, zloslutna tišina.

Buč je i dalje čučao u drugom uglu polutamne prostorije. Čutao je. Oružje je ležalo na zemlji kraj njegovih nogu.

Kid htede da ga opomene na predstojeći napad, ali ni ovog puta nije uspeo da progovori.

»Do đavola, šta se to sa mnom zbiva«, pomisli plavokosi odmetnik dok je znojavom šakom stiskao dršku kolta. Nisam se valjda uplašio? Ja sam Sandens Kid, neustrašivi revolveraš, momak koji se ne boji smrti. Kako sam ono rekao Buču jednom kada su nas isto ovako saterali u čošak? Buče, nasmej se i onda umri! Da, da, baš tako. Nasmej se i umri. Nas dvojica smo se toliko puta smejali smrti u oči i tako će da bude — kad dođe vreme.

Da li je to taj trenutak? I ako jeste zašto Buč samo čuti?

Da nije možda ljut što smo bili neoprezni i kao žutokljunci upali u ovu klopku? Ma ne, ni-

je Buč takav. Uostalom, izvući ćemo se mi.

— Hej, momče, osećam da će sada da krenu, hajde pripremi se već jednom. Do đavola, znam da ne voliš da ubijaš, ali sada je pitanje mi ili oni napolju. Šta još čekaš, hajde po kreni se.

Da li je uspeo da progovori ili mu se samo učinilo? Buč je i dalje sedeo nepokretan u svo me uglu. Nije se uopšte osvrnuo na svog druga.

Spolja se začu oštra komanda a onda olovna zrna zatutnjaše po drvenom zidu kolibe i rasklimanim vratima.

Buč Kasidi ustade, namesti šešir i širom otvori vrata.

— Buče! Šta to radiš, zar si poludeo. Č E K A J!!!!

Gluv na sve opomene Buč nestade kroz otvor na vratima.

Nov plotun ispuni čitavu okolinu snažnim detonacijama.

Kid skoči. Dohvati sa poda i rezervni kolt a onda polete ka vratima.

— Buče... dolazim... ne daj se!!!!

Očekivao je kišu usijanog olova koje će u trenu da ga raznese — ali ništa se nije do godilo. Ispred njega nije bilo nikoga osim prašnjave ulice i magle koja se kovitlala svud **okolo.**

— Magla? Otkud magla ovde i to usred leta, usred podne?

Tada oseti nečiji dodir po ramenu. Žustro se trže i vinknu.

— Hej, dečko, probudi se... sanjao si nešto ružno. Hajde, ne boj se. Tu je tvoj stari ortak da te čuva — smejaio se Kasidi sedeći na ivici kreveta.

Kid se uspravi. Košulja mu je bila natopljena znojem. Pramenovi duge plave kose padali su mu na čelo i deo lica. I kosa mu je bila ulepljena od znoja.

Sandens je neko vreme buljio pokušavajući da kroz polutamu raspozna lice koje mu se prijateljski smeškalo.

— Sve je u redu Kide, sve je u redu — ponovi Buč.

— Napolju... napadači... pu cnjava — počeo da muca.

— Kažem ti samo si sanjao. Sve je u redu. Čitav grad spava. Eno, pođi do prozora i pogledaj. Još je noć. Do svanuća ima najmanje još dva sata — pozva ga Buč i krete do prozora.

Koračajući prema prozoru Kid shvati da u ruci ne steže dršku kolta već grlić prazne flaše. Odbaci je ali ipak dođe do prozora.

Pod svetlom fenjera koji je goreo na ulazu ispred hotela

ugleda samo prašnjavu ulicu. Neko vreme je ćutao a onda počeo da se smeška. Isprva tiho a onda sve glasnije dok se na kraju gotovo nije zacenio.

Buč prihvati i uskoro je soba odjekivala od neobuzdanog smeha dvojice odmetnika. Kada su se konačno umirili Kid ispriča Buču šta je sanjao.

Kasidi se uozbilji. Ko zna koliko je puta i sam razmišljao o kraju. O trenutku kada će njih dvojica stići na kraj puta. Bio je sasvim siguran da će u tom času biti zajedno. Nije umeo da objasni otkud je u toliko siguran ali nepokolebljivo je u to verovao.

— Tja dečko, doći će i to jednom. A, onda, kako ti ono meni reče — nasmej se i umri. Samo, ja ne bih mnogo žurio na sastanak sa onom ružnom, košcatom damom koja ide okolo i maše onom njenom kosom.

Još neko vreme su pričali o svemu i svačemu. Smrt više nije ko nije pominjao.

Kada se sivilo zore pojavilo negde na horizontu i prvi petlovi najavili rađanje novog dana Kid reče:

— Hajdemo dalje, Buče, ovde nije baš mnogo interesantno. Siguran sam da nas tamo negde, napolju, čeka neki le-

pši grad, neki interesantniji do gađaj.

Kako se ni njemu nije više ostajalo u ovoj selendri u Novom Meksiku Buč jedva dočeka predlog.

Sat kasnije već su bili u sedlu.

— Na koju stranu, ortače? — upita Kid namićući šešir na čelo.

— Arizona?

Kid klimnu glavom i obode konja.

Kada su nešto kasnije izbili na jednu visoravan iznad naselja rumenilo sunčevih zraka prekrilo je okolinu. Požuriše da veći deo puta pređu dok vrućina još ne postane paklena.

*
* *

Dva lešinara lagano su lebdele visoko u vazduhu. Činilo se da su neprekidno na istoj visini ali to je samo tako izgledalo. Posle svakog novog kruga spuštali su se sve niže. Ove, inače, plašljive životinje ugledale su nešto na sivkastožutoj površini peska. Nešto što je obe čavalo bogatu gozbu.

Ta gozba bio je čovek od tridesetak godina, ili godinu dve manje. Na sebi je od odeće imao samo duks iz jednog

dela. Noge su mu bile u rañama i opečene od sunca. I lice, delimično pokriveno crvenkastom petodnevnom bradom, bilo je opečeno. Zamršena kosa bila je neodređene boje onako pomešana sa peskom i prašinom. Čovek je ležao licem prema zemlji. Još uvek je disao Doduše sasvim slabo. Vreli vazduh prosto mu je palio pluća. Snaga je sve brže napuštala iz mučeno i teškim batinama prebijeno telo.

Kako je snaga isticala iz nje, ga tako mu je i svest polako padala u nekakav blaženi mrak. Sve manje je osećao vrelinu sunca, bolove i glad. Još malo pa neće više ništa osećati.

Lešinari su sve brže počeli da se spuštaju. Onaj hrabriji ukopa kandže na pet šest metara dalje od nepomičnog tela dok je njegov partner još uvek plašljivo kreštao kružeći na kojih dvadesetak metara iznad nepomičnog čoveka.

U trenutku kada je hrabrija, ili gladnija, ptica krenula ka nesrećniku i drugi lešinar polete ka zemlji. Istog časa negde iza jednog peskovitog brežuljka odjeknu hitac. Perje polete na sve strane a teško ranjena ptica odlete desetak metara da lje i pade na pesak. I drugi lešinar preplašeno zakrešta i po

trča preko usijanog peska pokušavajući da što pre uzleti.

— Bravo Buče, odličan pogodak — pohvali Kid svog prijatelja. Ni ja ne mogu da smislím one gadne ptičurine.

Kasidi vrati pušku u futrolu pored sedla i potera konja na sam vrh brežuljka.

Istovremeno su ugledali čoveka.

— Tako sam nešto i pretpostavljao — procedi Buč.

— Hoćeš da kažeš, znao si da je reč o čoveku?

— Aha.

— Ali kako, do đavola? Mogla je to da bude i neka životinja? — upita Kid.

— Znaš dečko, one gadne ptičurine iako nisu mnogo pametne ipak znaju da razlikuju čoveka od ostalih stvorova ovde u pustinji. A, čoveka se najviše plaše. Kada sam video da je samo jedna ptica sletela posumnjao sam da je reč o nekom nesrećniku. Ona prva ptica je bila ili suviše gladna ili stara pa je rizikovala i sletela prva, ali je zato ona druga i dalje bila oprezna. Kao što vidiš bio sam u pravu.

Uskoro obojica sjahaše pored onesvešćenog čoveka. Buč ga pažljivo okrete na leđa.

— Osim modrica i oguljene kože ne vidim neku težu ranu — reče odmetnik.

Kid mu pruži čaturicu sa vodom. Buč lagano proli nešto vode na ispucale usne nepoznatog. Kada je nekoliko kapi prodrlo u grlo, onesvešćeni se zakašlja i otvori oči.

— Polako prijatelju, samo polako. Ovo je tek početak. Da ću ti još vode, ali polako.

Pet minuta kasnije nepoznati je sedeo naslonjen na gomilu peska. Dugo je posmatrao dvojicu odmetnika. Nekoliko puta pošao je da im zahvali ali još nije mogao da govori. Zato samo klimnu glavom.

Kid koji inače nije imao običaj da mnogo govori ovog puta prvi počeo da ispituje nepoznatog.

— Malo si čudno obučen za šetnju po pustinji prijatelju?

Čovek se osmehnu.

— Nisam bio... ovakav kada sam... krenuo kroz ovaj pakao počeo nepoznati da govori isprekidano.

— Polako čoveče, oporavi se. Posle toga ispričaćeš nam sve — ako to budeš želeo. Hajdemo prvo do onih stena tamo. Nadam se da pod njima ima bar malo hladu — predloži Kasidi i njih trojica lagano kretuše prema stenama udaljenim kojih stotinak metara.

Kasidijeva nadanja bila su opravdana. Ispod stene pružala se oveća senka. Vazduh je do-

duše i tu bio vreo ali bar ubitačni zraci nisu pekli kožu i oči.

Posle nekoliko gutljaja vode i gutljaja konjaka koji je Kid nesebično ponudio nepoznatom ovaj nastavi da govori ovog puta bez mnogo zastajkivanja.

— Dugo sam jahao sam. Jutros, ne sećam se koliko je bilo sati pridružila su mi se dva kauboja. Kako je kroz ovakav kraj bolje jahati u društvu prišao sam da dalje jašemo zajedno. Iznenada su me napali.

Nepoznati uzdahnu i opipa bolna mesta na rebrima. Senka pređe preko njegovog lica.

— Malo sam zarđao i ona dvojica su to iskoristila. Nadam se da ću ih naći kad-tad.

— Na koju stranu si uopšte krenuo, prijatelju? — upita Buč.

— Sautfork. To je naselje prema zapadu. Ne verujem da ste čuli za njega jer je nešto malo veće od običnog sela.

— Pa mi ne idemo baš na tu stranu, ali možemo da te povedemo do prvog naselja — reče Buč. Sačekaćemo da sunce pređe zenit a onda nastavljamo.

Tako su i uradili. Tih sat dva gotovo da više nisu ni razgovarali. Nepoznati je samo još rekao da se zove Pajk Karter a onda su ućutali. Kid je dremuckao, Buč je razmišljao

o nekom prepadu na banku a Pajk je očigledno pokušavao da se seti lica dvojice jahača koji su ga prebili, opljačkali i ostavili na milost i nemilost su ncu i lešinarima.

Dva sata kasnije sedeo je na konjskim sapima iza Buča. Lagano su krenuli put zapada prateći sunce koje je još uvek slalo velike količine toplote ali nije bilo tako ubistveno.

*
* *

Fort Ejb je bilo nekadašnje utvrđenje, jedno od bezbrojnih koje je služilo dok su se vodili ratovi sa Indijancima. Sada je u njemu boravila tek jedna manja četa regruta. Ostali žitelji bili su trgovci, lovci i skitnice za koje je bivša tvrđava bila samo jedna od bezbrojnih međustanica na putu bez cilja.

Poređane u dva reda duž je dne jedine kratke ulice brvnare su ličile na velike sanduke na kojima su samo bila izbušena vrata i prozori.

Nepogrešivim instiktom Kid krete prema jednoj dugačkoj baraci na čijem je zidu već izbledelim žutim slovima bila ispisana reč »Kantina«.

Pajk Karter kliznu sa Bučog konja.

— Pa momci, hvala vam na svemu. Nadam se da ću uskoro moći da vam se odužim — reče i pozdravi ih klimanjem glave.

Sandens mu mahnu rukom i uđe u nekadašnju kantu.

— Hej, Karter — pozva Buč nepoznatog. Uzmi ovo, trebaće ti bar za neophodne sitnice — reče i pruži mu smotuljak novčanica.

Kada je video da se Pajk snebiva, on dodade.

— To je samo prijateljska pozajmica. Vратиćeš mi.

Karter uze novac i osmehnu se. I dok je Buč nestajao na vratima kantine on počeo da se osvrće tražeći trgovinu. Ali, pre nego što je ugledao trgovinu pogled mu se zaustavi na lepom konju crne dlake. Nije bilo sumnje. Bio je to njegov »Satan«. Pajk automatski krete rukom prema mestu na kome je obično nosio kolt, ali mu prsti dodirnuše samo prljavu tkaninu dugačkih gaća. Brzo se okrete levo i desno. Iza desnog ramena ugleda trgovinu. U dva tri skoka nađe se pred vratima.

— Kolt... bilo kakav i neko liko metaka — reče brzo a onda pritrča vitrini u kojoj je bilo nekoliko koltova svih oblika i kvaliteta.

Trgovac se još nije ni snašao a Pajk dohvati jedan kolt. Brzo otvori burence i ubaci tri metka unutra.

— Hej stranče... polako. Ne ide to tako. Prvo da vidim pa re poče trgovac da više, ali se Pajk nije ni osvrnuo.

Istrčao je pred radnju taman u trenutku kada je lopov na njegovom konju krenuo prema njemu. Pojava naoružanog momka u donjem vešu privukla je pažnju prolaznika. Ugledao ga je i lopov. Brzo je potegao kolt i ispalio metak pre nego što je Pajk uspeo da nanišani. Lopov je međutim loše gađao. Napravio je samo bezopasnu rupu na širokim crvenkastim gaćama.

Pajk, koji je držao kolt obe ma rukama opali samo jednom.

Pogođen posred čela lopov izlete iz sedla. Konj pod njim odmah stade. Krenuo je tek kada je začuo poznati zvižduk. Poslušno dokasa do Pajka i počeo da ga gura njuškom.

— Dobro je stari moj, opet smo zajedno. Znači uželeo si me se đavole jedan, ha?

Dok je Pajk milovao velikog vranca sa leđa mu priđe onaj trgovac u pratnji čoveka sa limenom zvezdom na grudima.

— To je on, šerife... ukrao mi je kolt i municiju — vikao

je čovek. Eto, sad je ubio i onog kauboja. Uhapsi ga!

Šerif, jedan nabijeni momak srednje visine, gustih brkova, stade ispred Pajka. Kolt je čvrsto stiskao levom rukom.

— Stranče uhapšen si! — reče suvo.

— Zašto, do đavola. Onaj tamom je konjokradica. Ukrao mi je konja još jutros, ali nije daleko stigao.

— To ti kažeš. Ko garantuje da je konj tvoj?

— Ko garantuje? Pa on, moj konj. Zar ne vidiš koliko me voli dodade milujući konja.

— Mister Haris kaže da si u njegovoj radnji ukrao oružje.

— Nije tačno platio sam mu — uzvрати Pajk i pogledom potraži trgovca.

— Šta si mi platio? Dvadeset dolara? I ti bi za te pare hteo taj komad oružja koji vredi čitavu stotku, a?

Govoreći to on baci Pajku prde noge dvadeset dolara i istrže mu kolt iz ruke.

— Hajde polazimo — naredi šerif.

Pajk nemoćno sleže ramenima i krene put zatvora.

Za to vreme Buč i Kid su mirno sedeli u kantini. Čuli su i oni i pucanj i galamu ali se po starom običaju nisu mešali u tuđe gužve. Tako nisu ni

znali da je njihov novi poznanik ubio čoveka i zaglivaao u zatvor.

Sandens je već sedeo za jednim stolom i igrao poker a Kasidi je gasio žeđ drugom kriglom ukusnog i za čudo hladnog piva.

Momak koji je sedeo tačno preko puta Kida svaki čas je zagledao plavokosog odmetnika. Nervirala ga je Kidova hladno krvnost. Još više ga je nerviralo to što mu je plavokosi stranac digao na kartama već sto dolara i to kada je bio siguran da je dobitak njegov. Odluči zato da budno motri na prste nepoznatog i pre svega na lice.

Sledećih sat vremena uzalud je buljio u Kida. Nije primetio ništa sumnjivo. Stranac ili ima ludu sreću ili je zaista toliko vešt da on ne može ništa da primeti.

A, Karl Forman nije bio čovek koji zna da gubi. Nisu mu toliko bile važne čak ni pare, mada će njegov stariji brat Džems da mu gundā, možda čak i išamara. Bilo mu je krivo što ga jedan stranac dere kao nekog žutokljunca.

Izdržao je još pola sata, a onda, kada je partija bila gotova reče tiho, ali dovoljno glasno da ga igrači oko stola čuju.

— Pitam se, stranče, da li si danas bio miljenik sreće ili je možda nešto drugo u pitanju — reče fiksirajući Sandensa.

Kid je ćutke pokupio dobitak a onda dohvatio čašu.

Igrači oko stola počese da odmiču stolicu dalje od stola. Reči koje je izgovorio Forman bile su sasvim jasna optužba.

— Šta kažeš stranče, na ovo — upita Karl sad već pretećim glasom?

— Na šta? — uzvрати mu Kid ledenim glasom.

— Pitam se da li je...

—A, to. Pa pitaj se i dalje, čoveče — ali u sebi.

Karl Forman skoči od stola. Ruka mu je bila tik uz dršku kolta. Kid ga samo odmeri pogledom.

— Stranče, mislim da si varao... niko ne može da dobije toliko para na pošten način. Si siguran sam da nisi igrao pošteno.

— Znaš to sigurno, ili polaziš od sebe?

Forman uzdrhta. Ova uvreda pogodi ga kao šamar.

Više nije imalo šta da se kaže.

On brzo poteže kolt i palcem nape oroz. Istog časa nekud ispod stola grmnu Kidov kolt a zrno pogodi Karla tik ispod kopče na opasaču. Karl vrisnu od bola, ispusti oružje i obema

šakama stisnu ranu iz koje po teče krv.

— Ti... ti si me... ubio — prostenja dok je bledilo sve vi še pokrivalo njegovo glatko iz brijano lice.

— Varaš se momče. Nisam te ubio ja već tvoj pogani jezik — uzvratu Kid mirno i ustade od stola.

Za to vreme Buč je budno motrio na ostale goste u kantini. Međutim niko nije pokazao ni najmanje volje da se umeša. Samo je jedan mršavi momak šmugnuo iza šanka i na sporedna vrata napustio prostoriju.

Kada je Sandens prišao šanku pokretna vrata na kantini se otvoriše i šerif banu.

Brzo pogleda čoveka koji se previjao u bolovima a zatim pogleda najbliže ljude okupljene oko njega. Jedan od kibice-
ra samo pokaza glavom u pravcu Kida.

Šerif izvuče kolt i priđe Kidu.

— Stranče, uhapšen si — reče po drugi put tog dana.

Kid se polako okreće, pogleda u kolt a zatim u oči predstavnika zakona. Odmah je shvatio da je čovek sa zvezdom spreman da puca bez mnogo razmišljanja a na prvi sumnjiv pokret.

— Da li mogu da znam zašto sam uhapšen?

Šerif samo pokaza glavom u pravcu mesta na kome je ležao Karl Forman.

— To je bila samoodbrana. Momak je prvi potegao. Pitaj ljude. Ili je ovde možda običaj da se hapsi i kada je reč o samoodbrani?

— Koliko ja poznajem Formana on ne bi potegao kolt bez razloga. Uostalom o tome će da odluči sudija kada dođe za desetak dana. Sad polazi.

Kid iskapi piće, poravna revolvere na kaputu i kreće. U prolazu ovlaš pogleda Buča a onda nastavi dalje.

Buč se pravio kao da je neza interesovan. Naručio je još jednu kriglu piva i pažljivo počeo da osluškuje šta ljudi govore.

— Momak neće ni da dočeka sudiju. Ljigavi Hari je već odjurio na ranč Formanovih. Koliko ja poznajem Džesa on će koliko večeras da bude ovde. Kažem vam momak će da omasti konopac pre nego što ga bilo koji sudija sasluša.

— Ja ih nikada nisam podnosio, ali da su najjači u ovom delu zemlje — najjači su — dodade neki mršavko.

— Zašto nisi rekao istinu, Šone? Video si da je Karl prvi

potegao. Stranac čak nije ni ustao od stola?

— Ha, a što ti to nisi rekao. Znaš i sam šta bi ti Džes za to uradio. Uostalom onog stranca niko ne zna, pa zašto onda da sebi tovarimo nevolje na vrat.

Buč ćutke ispi pivo i napusti kantu. Šetao je neko vreme duž kratke ulice. Tako dakle. Onaj momak ima moćnog brata i taj će za nekoliko sati da dođe i obesi Kida.

Vremena nije bilo napretek. Buč zato odluči da se smesti u blizini zatvora i iskoristi povoljnu priliku.

Za to vreme Kid je razgovarao sa Pajkom. Saznao je kako se ovaj našao iza rešetaka.

— Ne brineš baš mnogo što si ovde sa mnom? — upita on.

— Ne mnogo. Buč će već nešto da smisli. Pametan je on.

Buč je uzalud čekao da šerif napusti kancelariju. Čuvaru zakona se ili nije izlazilo na vrućinu ili je u nedostatku pomoćnika odlučio da sam čuva dvojicu zatvorenika. Odavno je njegov zatvor bio prazan, a sada u jednom danu dvojica zatvorenika i to obojica osumnjčenih za ubistvo i krađu.

Kada je posle dva sata čeka nja Kasidi shvatio da šerif neće napolje on odluči da krene

u akciju. U blizini zatvora nije bilo mnogo ljudi. Buč ustade i krete u zatvor.

Šerif samo okrete glavu kad nepoznati uđe u njegovu kancelariju.

— Šta je bilo, stranče — reče pošto shvati da pred njim stoji nepoznat čovek?

— Šerife, pokraden sam — reče Buč tobože smeteno — tužno.

— Gde, kad, ko te je pokrao?

— Tamo u salunu, pre pet minuta. Ostavio sam bisage na šanku i pošao iza saluna, znate morao sam, a kad sam se vratio bisaga nije bilo.

— Šta je to tako vredno bilo u njima — upita šerif.

— Ništa naročito. Nekoliko sitnica, ali za mene su važne. Znate to su mi neke uspomene — pričao je Buč kao navijen.

— Žao mi je, stranče, ali ne mogu da ti pomognem. Imam tamo dva opasna momka a nema ko da ih čuva. Ja sam ovde i šerif i zatvorski čuvar i čistač.

— Ali samo za čas... — pokuša Buč.

— Ne dolazi u obzir — odseče šerif i ustade.

Buč tada spazi da čuvar zakona nema opasač sa koltom. Verovatno je smatrao da mu je dovoljna i puška koja je ležala pred njim na stolu. Istog

časa Buč, koji nije bio neki re volveraš, poteže kolt.

— Šta sad pa to znači — po buni se šerif i poseže za puškom?

— Ne diraj to inače će đavo da te odnese — opomenu ga Buč.

— Ovde nema ničeg vrednog stranče. Uzalud si me napao — poče šerif da zamuckuje.

— Možda nema za tebe. Za mene ima. Hajde otvaraj ona vrata i ponesi ključ od ćelije.

Za to vreme Kid dade znak Pajku da učuti. U trenu je pre poznao Kasidijev glas.

— Dolazi spas, prijatelju — reče tiho i priđe bliže rešetkama.

I zaista nekoliko trenutaka kasnije brava škljocnu i na vratima se ukaza bledo lice ču vara zakona. Iza njega pojavi se nasmejano lice Buča Kasidija.

Pet minuta kasnije oba zatvorenika bila su oslobođena.

— Hej, Karteru, zašto se ne obučeš. Mislim da će ti šerif ustupiti nešto odeće, makar za prvu priliku — dobaci Buč.

I tako za nekoliko trenutaka čuvar zakona u Fort Ejbu ostade samo u donjem vešu. Pošto se obukao Pajk dohvati šerifov opasač, proveri da li je oružje puno a zatim popuni prazna mesta u opasaču.

Kada je i Kid opasao svoj opasač sa koltom Buč pažljivo otvori vrata. Trenutak kasnije njih trojica napustiše šerifovu kancelariju.

Pajk uzjaha »Satana« a Buč požuri da sa druge strane ulice dovede svog i Kidovog konja.

Na samoj kapiji utvrđenja gotovo se sudariše sa grupom jahača koja je nesmanjenom brzinom ujahala u Fort Ejb. Kid brzo pogleda čoveka sa ve likim crnim »stetsonom« na glavi. Lik mu se učini poznat, ali jahač brzo odjuri dalje i ne pogledavši trojicu stranaca.

Bio je to Džes Forman stariji brat Karla Formana koji je još uvek bio živ i previjao se od bolova u ordinaciji mladog lekara Semjuela Goldmana.

Dok su trojica jahača kretala u oštar galop, Džes Forman sjaha ispred saluna. Četvorica njegovih momaka stade uz njega a peti odmah krete put zatvora.

Džes u kantini začas sazna de šta se zbilo. Jasno, niko od prisutnih nije ni pomislio da mu kaže pravu istinu.

— Zašto niste pucali u stranca — upita oštrim grubim glasom.

— Pa, mister Formane, šerif je odmah došao. Uostalom onaj

stranac je na sigurnom i vi ćete lako da ga...

Čovek prekide priču jer se tog trenutka vrata s treskom otvoriše i onaj peti jahač banu unutra.

— Gazda, momak je pobjegao iz zatvora — reče.

— Kad? Gde je onaj nespobnjaković Garner?

— Sad će, dok se obuče. Oni su ga skinuli do gaća — reče momak i ne izdrža da se ne nasmeje.

Nekoliko minuta kasnije šerif Garner uđe oborene glave.

Čim ga ugleda Forman osu paljbu na njega.

— Polako, Formane — oštro mu uzvratila šerif. I ti bi prošao kao ja da si bio na mom mestu. Nisam znao da su ona dvojica imali ortaka. Taj momak me iznenadio i oslobodio ih. Maločas su pobjegli.

Forman tada shvati da je ne koliko minuta ranije projahao pored trojice jahača na samoj kapiji utvrđenja.

— Idemo, momci. Za njima — naredi.

— Čekajte, polako, Formane, ovde sam ja zakon. Ja ću da organizujem i vodim poturu...

— Ti si svoje sposobnosti već pokazao. Ako kreneš reski raš da ti oni momci opet skinu pantalone. Bolje da ostaneš —

podsmehnu mu se Forman dok se ostali glasno nasmejaše.

Šerif se pokunji a grupa jahača napusti kantu.

*
* *

Kid je još uvek mislio na čoveka sa crnim šeširom dok su njihovi konji grabili otvorenim prostranstvom.

— Šta te muči, dečko — upita Buč?

— Jedan od onih jahača sa kojima smo se mimošli na kapiji utvrđenja nekako mi se učinio poznat — odgovori Kid.

Tada se i Buč seti priče ljudi iz kantine. Brzo je sabrao dva i dva.

— Možda je to brat onog momka na koga si pucao. U brzini sam zaboravio da ti kažem. Onaj momak ima brata, izgleda nekog opasnog momka. Verovatno je to taj ako već kažeš da liče — reče.

— Šta onda čekamo — dobaci Pajk koji je sve čuo. Ošinite konje da se što pre izgubimo iz ovog kraja.

Konji poleteše još brže.

Pokazalo se međutim da bekstvo neće biti tako jednostavno kao što je izgledalo. Teren je iznenada postao opasan za sumanuto jahanje i trojica jahača usporiše trk.

To je dalo priliku Formanu i njegovim pratiocima da brzo nadoknade prednost. U sutonu koji je polako padao Buč jednog trenutka spazi oblak prašine na nekih dvesta metara iza sebe.

— Dobili smo pratnju — reče kratko i pokaza ostaloj dvojici na oblak prašine.

— Šta predlažeš — upita Pajk koji je prećutno pristao da Buč odlučuje šta da se radi?

Ali umesto Buča odgovori Kid.

— Postoji samo jedan predlog. Staćemo i boriti se. Nemam nameru da bežim i da se sledećih nekoliko dana okrećem da vidim gde su ti kućkini sinovi.

Buč je za to vreme već izabrao mesto, Pokazao je rukom u tom pravcu.

Kid je zauzeo busiju sa jedne uske kotline a Pajk i Buč sa druge.

Nisu morali dugo da čekaju. Nepunih pet minuta kasnije, jašući umerenim kasom grupa jahača se pojavi pred njihovim očima. Džes Forman koji je jahao ispred ostalih dade rukom znak i jahači usporiše.

— Pažljivo momci, očigledno da imamo posla sa iskusnim ljudima. Ne bih želeo da im uletim pravo u šake — reče.

— Već si mi uleteo u šake — začu se Kidov glas. Sad samo ostanite mirno u svojim sedlima i recite šta želite.

Forman besno opsova. Brzo pogleda svoje momke. Bili su to ljudi spremni da na njegov prvi mig potegnu oružje. Znao je da u njih može da se pouzda. To mu vrati moral.

— Znaš ti dobro šta hoću od vas, ili bar od jednog od vas. Jedan od vas mi je teško ranio brata, možda ga je i ubio. Njega hoću — reče glasno pokušavajući da otkrije ljude u zasedi.

— Tvoj brat je dobio šta je tražio. Bolje da se okreneš i odeš — ili više voliš da mu se pridružiš — doviknu Kid.

Nastade kratkotrajni tajac.

— Tvoj ortak baš zna da skratiti razgovor — reče Pajak tiho.

— Kid nikada nije voleo mnogo da govori — uzvрати Buč.

Forman još jednom pokuša da vidi protivnike, ali uzalud.

— Vidim da si neki hrabar momak, čim ne smeš da staneš pred mene — okuša da isprovocira Kida.

— Pred tebe uvek. Čak i pred dvojicu takvih kao što si ti. Ali još uvek sam toliko pametan da znam da sam ne mo-

gu protiv šestorice — reče Kid i brzo se pojavi iza stene.

Jahači povikaše, ali pre nego što je bilo ko od njih uspeo da ispali makar jedan hitac, Sandens ispali dva metka i smače jednog od jahača.

Tada nastade pravi pakao. Forman naredi ljudima da sjašu a onda otvore vatru. Dade znak jednom od jahača da zađe Kidu sa strane a sam leže na zemlju i poče da puca ka mestu sa koga je Kid oborio njegovog jahača.

Sandens je međutim već bio nekoliko koraka dalje pokriven senkom obližnje stene. Iz mraka su sada svetlele samo njegove oči opasnim zelenkastim sjajem.

Pajk, koji je bio odličan strelac, nije trošio municiju uludo. Pucao je samo kada bi jasno ugledao metu. Tako je dva puta pogodio napadače. Jednog u rame, drugog u nogu.

Buč je uglavnom dizao galamu svojom puškom. Možda je nekoga i on nasumce pogodio ali nije bio siguran.

Onaj jahač kog je Forman poslao da iznenadi Kida stigao je do mesta na kome se Kid prvi put pojavio.

Verovatno je bio razočaran kad je shvatio da tamo nema nikog. U svakom slučaju nije stigao nikome to da kaže. Iza

sebe začu jedva čujan zvižduk. Okrete se a tada začu i glas.

— Mene tražiš, momče?

Momak se baci u stranu i brzo ispali dva-tri hica.

Ipak nije uspeo nikoga da pogodi. Pucao je nasumce. Iz straha. Kidu bi gotovo žao da puca u napadača ali kada se seti da je ovaj želeo njegovu kožu nanišani kratko i pogodi momka. Ovaj jeknu i kliznu niz kosinu.

Borba nije dugo trajala ali je ispaljena gomila metaka.

Forman brzo shvati da nije dobro prošao i naredi ljudima da se povuku. Opsova besno kada shvati da samo dvojica od njegovih jahača mogu da stoje na nogama. Jedan je bio ubijen a ostali teško ranjeni.

— Ako si pametan idi. Pustićemo vas, ali više ne kreći za nama — doviknu mu Kid. Mi nismo ubice.

Forman opsova još jednom, ali je znao da mu čovek kog je napao pruža dobru šansu. Zato mahnu ljudima da se prikupe. Sa onom dvojicom sposobnih pokupi ranjenike, natovari ih na konje i bez reči krete putem kojim je dojahao.

Njegovi ljudi ćutke su ga pratili.

Kada su odmakli kojih stotina metara javi se jedan od revolveraša.

— Gazda da se ipak vratimo i pokušamo još jednom?

— Ne znam Volte. Ne znam. Vidiš da su nas prepolovili.

— Gazda mi i jesmo za to plaćeni. Ako mene pitaš ja bih krenuo još jednom — insistirao je Volt Brenan koji nije mogao da se pomiri sa porazom.

Forman je razmišljao. Kada se sazna da nije uspeo njegov autoritet kod okolnih rančera i građana Fort Ejba svakako će da opadne. Da li je smeo sebi da dozvoli tako nešto?

— U redu Volte, idemo nas dvojica. Ostale će Dik da odvede u Fort Ejb — reče kada je doneo odluku.

Međutim Dik se pobuni.

— Gazda mogu oni i sami. Odvešće ih njihovi konji. A ja ću biti potrebniji tebi i Voltu.

Ranjenici se složiše sa tim i odmah nastaviše put.

Forman u pratnji svojih revolveraša okrete konje i oprezno krete ka mestu nedavnog okršaja.

Buč, Pajk i Kid su još uvek stajali na istom mestu. Kid je taman popunio ispucane čaure kad Buč začu topot kopita.

— Rekao sam vam da će se onaj prokletnik vratiti. Ljudi poput njega teško se mire sa porazom. Šta sada da radimo? Ne možemo tek tako da ih po

bijemo — reče dvojici pratilaca.

— Hajde da ih pustimo da prođu pa da krenemo za njima — predloži Pajk.

Kid je ćutao. Da je bio dan on bi sačekao napadače, izašao pred njih poskidao ih. Ovako...

— Ideja nije loša. Dovoljno su usijani da krenu za nama. Koliko vidim onaj konj dole je njihov. Poteraj ga Pajk. Dobro ga ošini. Siguran sam da će pojuniti za njim — reče on Karteru.

— Imam bolju ideju — dobaci Pajk i zatraži konjak od Kida.

Brzo je otkinuo rukav sa košulje koju je uzeo šerifu a zatim ga natopi konjako. Zatraži zatim šibicu od Kasidija i ode do napuštene životinje. Nekoliko trenutaka je nešto petljao oko sedla a zatim udari životinju po sapima.

Konj njisnu i pojuri. Kid i Buč ugledaše kako se iza sedla svetli zapaljeni rukav.

— Momak se stvarno dobro setio. Zaplašen vatrom na svojim leđima konj će da trči sve dok ne posustane — reče Buč.

Pajk se taman vratio na mesto kada udolinom naiđoše njihovi malopredašnji protivnici. Protutnjali su kao stampedo.

Tek kada su prošli u dolinu Forman zaustavi jahače. Napre

gnuto je osluškivao a onda reče.

— Ispred nas su. I sami može te da čujete udaljeni topot kopita njihovih konja.

Da je bio pažljiviji slušalac lako je mogao da shvati da se radi o samo jednoj životinji. Ali zaslepljen mržnjom i željom za brzom osvetom nije na to obratio dovoljno pažnje. Umesto toga natera konja da velikim skokom krene u trk.

— Sada bismo mogli i da se odmorimo — reče Buč. Ona trojica se neće zaustaviti dok ne stignu konja, a ni taj neće skoro da stane. Dakle, na spavanje.

Bio je to njegov stari »recept«. Čim je bilo vremena za odmor on ga je koristio. Nađoše dobro mesto i uskoro su mirno ležali naslonjeni na sedla.

Tek pred zoru premorena životinja se zaustavila. Na leđima je još uvek osećala ostatke nagorele krpe a miris dima i nagorelog sedla dražili su mu osetljivu njušku. Okupan penom i drhteći konj je lagano koračao prema vodi koju je nanjušio.

Ni konji trojice gonilaca nisu izgledali ništa bolje.

Forman nije imao kud. Pola sata pre nego što se životinja koja je jurila pred njima zau-

stavila, i on naredi da se zaustave.

— Ovako nećemo stići daleko. Ne znam kako oni prokletnici pred nama uspevaju ali mi moramo da damo životinjama predah — reče dok je vratnom maramom trljao svog oznojenog konja.

— I mene čudi da mogu tako brzo i tako dugo da jure — dobaci Volt. Nešto tu nije u redu.

To što nije u redu shvatili su kada je dan osvojio a oni naišli na konja koji je nosio njihov žig. Još kada su našli tragove zapaljenog rukava gurnutog pod sedlo — sve im je postalo jasno.

Forman besno opsova i tresnu šešir u prašinu. I njegovi revolveraši nisu bili ništa manje besni. Već su počeli da se osvrću na sve strane. Oni koji su bili toliko domišljati da ih pređu na ovakav način sada su im za leđima.

To uskoro shvati i Forman. Ali se onako premorenim konjima nisu mogli daleko. Nisu imali gde ni da se prikriju. Svu da oko njih bio je otvoren prostor.

— U redu. Nećemo ni da se krijemo. Sačekaćemo ih ovde. Bar neće moći da nam promaknu. Slažete se?

Prvi put otkako su radili za njega pitao ih je za mišljenje.

— U redu je, gazda. Ovako bar neće moći da izbegnu da se pogledamo u oči — brzo do baci Volt.

Buč je prvi ustao. Kada je skuvao kafu on probudi Kida i Kartera. Pajk prvo skoči uplašeno, ali brzo prepoznađe svog novog ortaka.

— Baš me interesuje gde li su se zaustavili naši gonioci — reče Kid pošto je popio kafu?

— Ko zna. Možda još uvek jure onu jadnu životinju — uzvрати Pajk Karter.

— Ne znam, ali sve mi se čini da ćemo ih još jednom sreći — reče Kasidi.

Pola sata kasnije uzjahali su i krenuli tragom Formana i nje govih jahača. Uradili su to prećutno. Niko od njih nije želeo da mu progonitelji budu za leđima. Odlučili su da se sukobe sa upornim rančerom.

*
* *

Podne se već bližilo kada su došli nadomak mesta na kome ih je čekao Džes Forman sa svojim revolverašima. Džes se nije skrivao i tako su ga odmah ugledali.

Kid zaustavi konja i izvuče kolt. Okretao je burence preko

nadlaktice i proverio svako ležište metka. Ujednačeno okretanje burenceta i pravilan zvuk koji je ono proizvodilo zadovoljiše ga.

Isto je radio i Pajk.

— Eh, da mi je moj »pismejker« ovde ne bih se brinuo. To oružje je nepogrešivo. Ali, nadam se da će i ova šerifova pučalka dobro da obavi posao — reče i vrati kolt u futrolu.

Buč je samo izvadio pušku i stavio je preko krila.

— Zar ćeš puškom da se boriš — upita ga Pajk?

— Ah, pusti Buča, on ima neke svoje ideje o pucanju — brzo reče Sandens dvosmisleno.

Nastavili su laganim hodom.

Kada su stigli na dvadesetak metara od Formana sjahaše. Kid dade Buču znak glavom da stane malo po strani i iza njega.

Nekoliko trenutaka kasnije protivnici su stajali oči u oči. Ništa nisu govorili. Onome što se spremalo reči nisu bile potrebne. To je znao svako od njih.

— Potežite — gotovo povika Džes i poteže svoj srebrom okovani kolt.

Volt i Dik nisu čekali da im se dva puta kaže.

Kid je onih nekoliko trenutaka pred početak pucnjave is

koristio da dobro osmotri protivnike. Nepogrešivo instinktom revolveraša shvatio je da je Volt najopasniji među njima. Zato je svu svoju pažnju usmerio baš na tog vitkog crnookog i kosookog momka.

I bio je u pravu. Potegli su i pucali gotovo istovremeno. Ipak Kid je bio nešto brži i mnogo precizniji. Voltov hitac odneo mu je šesir sa glave. Kidov metak pogodio je mnogo niže. Tamo gde počinje koren nosa — ispod čela i između očiju. Teško zrno gotovo odnese revolverašu gornji deo glave.

Sandens međutim nije više gledao u tom pravcu. Pošto je video kako Dik pada pod Pajkovim hicima on se okrete Dže su i ispali u njega dva hica.

Obračun je bio završen.

Pajk je izbacivao prazne čaure i stavljao nove metke u kolt dok je polako obilazio bojište. Kid je punio svoje oružje mehaničkim pokretima. Nije ni pogledao pobijene.

Buč je stajao na istom mestu na kome se nalazio i u trenutku kada je obračun otpočeo. Kid ga samo pogleda, osmehnu mu se i pođe do konja.

Pajk se saže nad ubijenim Formanom i pretrese mu džepove. Izvadio je dobro nabijeni novčanik i uzeo svežanj dolara.

— Nije moj običaj da ovo radim, ali mislim da ovog puta na to imam pravo. Prvo me ni novac treba a njemu više nikada neće biti potreban. Drugo mislim da nam ovaj momak ipak nešto duguje — reče kao da se izvinjava.

Međutim dvojica odmetnika nisu ga ni slušali. Njima je bilo svejedno.

Nekoliko minuta kasnije nastavili su put. O proteklom obračunu više nisu progovorili ni reči.

Bio je to samo još jedan od mnogih događaja koji će ostati za dvojicom odmetnika.

Narednog dana oko devet sati zaustaviše se. Našli su se na raskrsnici. Pred njima je stajao direk sa tablama na kojima je pisalo »Sautfork« — 10 milja i »Bilinger« 5 milja.

— Pa prijatelji ja moram na onu stranu — reče Pajk i pokaza u pravcu Sautforka.

Kid mu samo klimnu glavom i nastavi dalje. On nije voleo ni da sklapa nova prijateljstva kao što nije voleo ni rastanke.

Kasidi pruži Pajku ruku.

— Nadam se da te tamo ne čekaju nevolje — reče.

— Ko zna, Buče. Neprilike su me pre tri godine ispratile odande. Možda me i sada očekuju. Ko zna.

Buč već htjede da mu ponudi pomoć kad momak nastavi.

— U svakom slučaju nisam ni ja više onako naivan kao pre tri godine, a nisam ni sam. Moj brat Orvel je sada već dvadesetogodišnjak. Sada ću moći da računam na njega.

Mahnuše još jednom jedan drugom i rastaše se.

*
* *

Sautfork je brzo rastao. Kada je Pajk Karter odlazio na izdržavanje trogodišnje robije bilo je to naselje tek nešto malo veće od obične selendre. Međutim novac koji se za tri godine slio u ovaj gradić i krak železnice koja je u međuvremenu stigla i u ovaj kraj — učinili su svoje.

Ranč Karterovih bio je najbliži gradu i neprekidna smetnja najbogatijem čoveku Sautforka — Natanu Vajtu.

Dan uoči Pajkovog dolaska u grad Natan je još jednom bezuspešno razgovarao sa Stelom Karter i njenim mlađim bratom Orvelom o prodaji malog ranča.

— Ali devojko niko vam ne će ponuditi ovoliko para koliko vam ja nudim. Vi od ranča ne dobijate ni polovinu te sume za godinu dana...

— Mister Vajt, mi i ne želimo da zarađujemo. Mi ovde ŽIVIMO. Ovo je naš DOM. Shvatate to. Uostalom naš brat Pajk će se vratiti i želimo da ima gde da se vrati.

Na pomen imena Pajka Kartera stari Natan Vajt počeo da se trese.

Naime pre tri godine Pajk je ubio njegovog usvojenika Džordža. Taj momak nije vredeo baš mnogo. Bio je kukavica, pijanac, ženskaroš i kockar. Družio se sa ološem Sautforka — ali sve to za Natana nije bilo važno. Bio je to njegov naslednik i on se nadao da će momak da se »izduva, izluduje« a onda da postane pravi naslednik velikog ranča.

Džordž je nekoliko puta kidišao na Pajkovu sestru bliznakinju ali bezuspešno. Na kraju kada ga je pred nekim drugarima odbila i obrukala on je o njoj počeo da priča sve i svašta.

Pajk ga je zbog toga prebio kao psa.

Već naredne večeri Džordž ga je sa dvojicom najamnika sačekao u zasedi i pucao na njega. Srećom po Kartera i on i njegovi plaćenici bili su loši strelci.

Pajk je uzvratio. Već prvim hicem ubio je Džordža a jednog od plaćenika teško ranio.

Onaj treći je uspeo da pobe-
gne.

Međutim baš je on bio na su-
đenju glavni svedok protiv Pa-
jka Kartera i mnogo doprineo
da sudija izrekne presudu »tri
godine prinudnog rada u Saska
teva robijašnici«.

Racionalan po prirodi, Pajk
nije ništa rekao. Znao je da
ne može da izmeni odluku su-
da i pomirio se sa sudbinom.
Nije ni pretio lažnom svedoku
ni Natanu Vajtu.

Ne. Nije rekao ni reči.

Zbog svega toga je Natan
Vajt pobledio i počeo da se
trese kada je Stela pomenula
ime svog brata blizanca.

— Taj ubica se neće usuditi
da dođe ovamo i živi u gradu
u kom je ubio mog jedinca. O-
vaj grad je sdaa moj i ja ću
već da se postaram da ga iste-
ram — poče Natan Vajt da vi-
će.

Iz kuće izađe simpatičan mo-
mak crvenkaste kose. Oko pa-
sa je nosio opasač sa dva kol-
ta. Telo mu je bilo vitko i le-
po razvijeno. Ispod svetloplave
košulje, izbledele i istančane
zbog mnogih pranja jasno su
se ocrtavali snažni mišići oče-
ličenih teškim radom.

— Stela da li te ovaj nešto
vređa — reče mirnim glasom
gledajući Vajta pravo u oči.

— Samo se ti šepuri sa tom
tvojom gvoždurijom, balavče.
Naučiću te ja pameti.

— Vi? Ha, ha, ha... Ne bih
vam to savetovao, mister. Ni
vama ni vašim psima čuvari-
ma. Uštedećete tako dosta pa-
ra.

Natan Vajt cimnu uzde svog
belca i odjuri iz malog dvori-
šta.

Kada se izgubio u daljini pra-
ćen jednim od svojih ćutljivih
jahača, Stela se okrete Orve-
lu.

— Orve, zašto ga izazivaš.
Znaš koliko revolveraša ima.
Bojim se da nam se ne osveti.

Tog časa iz kuće istrča de-
čak star dve i po godine.

Bio je to Stelin sin. Naime
devojka je volela jednog mla-
dog kauboja sa susednog ran-
ča. Pravili su planove za budu-
ćnost ali je momak nesrećnim
slučajem poginuo prilikom te-
ranja stoke preko reke. Udavio
se i nikada mu nisu pronašli
telo.

— Mama... mama — povika
i dotrča održavajući s mukom
ravnotežu preko neravnog dvo-
rišta.

— Timi, zar si se već probu-
dio. Dođi mami...

Idila zameni malopredašnju
sliku pretnje i nasilja.

*
* *

Pajk Karter zaustavi konja kraj prvog saluna na koji je naišao. Bila je to nova građevina, izgrađena posle njegovog odlaska iz Sautforka. Ušao je unutra ali nije zatekao ni jedno poznato lice. Prišao je šanku i naručio viski.

Polako je pijuckao žućkastu tečnost i uživao u njenom ukusu kad u čistom ogledalu spazi nešto.

Bio je to šešir sa srebrnim ukrasom umesto uobičajene trake. Pajk je nekoliko minuta pažljivo gledao pre nego što se okrenuo.

Više nije sumnjao. Šešir je bio njegov.

Olabavio je kolt u futroli i krenuo stolu za kojim je u društvu salunske devojke sedeo je dan od dvojice kauboj koji su ga napali i opljačkali.

Kada se zaustavio pred stolom kauboj podiže pogled.

— Nešto želiš, stranče — reče hrapavim glasom ne prepoznajući odmah svoju žrtvu.

— Aha. Taj šešir — reče Pajk tiho.

Devojka koja je veći deo svog života provela po salunima odmah nanjuši neprilike i izgubi se kao dim.

— Ti mora da si lud mister kad tražiš moj šešir.

— Nisi me dobro čuo. Ja ne tražim tvoj nego MOJ šešir prijatelju. A to što držiš na glavi je moj šešir. Sećaš se?

Momak polako ustade. Prepoznao je Pajka.

— Vidi vidi, pa kod tebe je i moj opasač sa »pismejkerom«.

Kauboj zadrhta.

— Lažeš... ljudi on laže — počeo da viče.

Međutim kako su i jedan i drugi bili nepoznati prisutnima niko nije obraćao pažnju na njegove reči. Ljudi se samo pomeriše sa moguće linije hitaca.

— Pa, šta si odlučio — lopove?

— U redu... u redu... samo polako. Evo ti...

Nagli trzaj ramena i trenutak ranije grč koji je izobličio levi obraz lopova najaviše ono što sledi. Sve je to Pajk Karter blagovremeno video. Potegao je brzo i ispalio hitac.

Kuršum je pogodio lopova posred grudi i odbacio ga do zida saluna.

Pajk mu priđe. Otkopča pojas, podiže »pismejker« i šešir i vratio se za šank. Barmenu je odmah bilo jasno da Pajk nije lagao. Šešir mu je stajao kao da je sastavni deo njegove čupave glave. »Pismejker« je ležao na dlanu kao po meri.

— U redu je stranče, sve sam video. Kada dođe šerif ili neko od njegovih reći ću kako je bilo — osmehnu se ćelavko dobroćudno.

Pajk zahvali, popi još jedno piće sa barmenom a onda napusti lokal.

Poveo je konja za uzdu i krenuo duž prave ulice. Na sve strane je mogao da vidi nove građevine. Na najvećem broju bilo je istaknuto jedno isto ime.

Ime Natana Vajta.

Ono je bilo i na hotelu i na banci, na trima prodavnicama i na zdanju na kome je stajala tabla sa natpisom:

»Udruženje uzgajivača stoke Sautfork«.

Pajk se tužno osmehnu.

Iznenada do njega dopre pisak lokomotive. On stade u mestu. Nije mogao da veruje svojim ušima. Požuri do sporedne ulice i uskoro se nađe kraj sjajnih, uglačanih šina. Levo od njega tutnjeći polako je dolazio teretni voz.

— Voz... ovde u Sautforku — reče poluglasno.

Voz je značio dolazak novih naseljenika, civilizacije i svega onoga što prati voz.

Pajk uzdahnu a onda pojaha »Satana«. Potera ga trkom u pravcu ranča svoje porodice.

*
* *

Bilinger je bio naselje sa oko hiljadu stanovnika. U njemu je bilo prilično bučno zahvaljujući jednom rudniku srebra i velikoj pilani koja je drvetom snabdevala i železnicu i nekoliko građevinskih firmi na istoku.

Nekoliko saluna različitih veličina, čistoće i vrste gostiju i dve velike kockarnice bili su središte svih zbivanja posle radnog vremena.

U jednoj od kockarnica sada su sedeli Buč Kasidi i plavokosi revolveraš Sandens Kid.

Kid je šacovao pogodno društvo ja igru i Buč je među desetak devojaka različite dobi, izgleda i veselosti tražio neku koja bi mu ulepšala večer.

Sandens se najzad odlučio. Prišao je stolu oko koga su sedeli ljudi obučeni u građanska odela. Samo su ga pogledali i sačekali da izvadi novčanik. Kada položi ispred sebe pozamašni svežanj zelenih novčanica prisutni se osmehnuše.

— Dobro došao, stranče — pozdravi ga sedokosi brkajlija.

— Da, dobro došao i ti i tvoj novac — dobaci momak guste kuždrave kose.

Kid ga ovlaš osmotri i odmah oseti neku odbojnost pre-

ma momku. Nije mogao da ka-
že zbog čega ali onaj dobro po-
znati osećaj negde u stomaku
se odmah javio.

Partija je tekla mirno. Igra-
lo se sa različitim uspehom. U
prvih sat vremena niko od i-
grača nije dva puta pobedio.
Najzad se javi onaj kuždravi.

— Možda bi trebalo da kre-
nemo malo oštrije. Biće uzbu-
dljivije, a i dobitnik će imati
više koristi od sedenja za sto-
lom.

Posle tih reči on mahnu je-
dnoj mladoj crnokosoj devojci
da mu priđe.

— Džoj, dušo donesi mi pi-
će i daj mi onu tvoju zečju ša-
pu. Mislim da će mi večeras
dobro doći — reče i pomilova
devojkicu po zadnjici.

Crnokosa bez dvoumljenja
zadignu haljinu pokazujući le-
po izvajanu nogu i ispod pod-
vezice izvuče malu, belu, ze-
čju šapu a onda pohita da do-
nese i piće.

Sve to međutim nije mnogo
pomoglo. Iz partije u partiju
momak je sve lošije igrao. Čak
i kada je imao dosta dobre kar-
te nije mogao da parira Kidu.

— Dušo, pomiluj šapu, nisi
to još ni jednom uradio — reče
mu Džoj na'uvo.

— Ma nosi se i ti i tvoja
prokleta šapa, droljo. Gubi se
ne smetaj mi — obrecnu se mo-

mak i grubo gurnu devojkicu.

Ona se brzo diže sa poda i
ljutito ga pogleda.

— Nisi to smeo da mi ura-
diš, Flinte. Nisi smeo...

Flint skoči i raspali joj ša-
mar.

Niko se nije mešao. Čitali
su svi.

Svi osim Kida.

— Mister, ovde se igra po-
ker a ne prikazuju se loše va-
spitanje — reče tiho ne gleda-
jući u Flinta.

— Šta... šta si rekao? — za-
gurnu se Flint.

— Čuo si ti sasvim dobro.
Ili sedi i igraj ili se gubi —
opomneu ga Kid ne dižući gl-
as.

Besan, kovrdžavko odgurnu
stolicu i raširi peševe kaputa.

— U redu, kicošu. Sada ćeš
da platiš — reče glasno.

Nastade tajac. Džoj se upla-
ši za Kida i htela da se um-
eša ali je neko dohvati za ra-
me i povuče. Okrenula se i pre-
poznala čoveka.

Bio je to visok, vitak muš-
karac tridesetak godina star.
Nosio je lepo skrojeno odelo,
svileni prsluk i sivi elegantni
»kalifornija« šešir.

— Flinte, ne bih ti saveto-
vao da uradiš to što namera-
vaš. Možda grešim što se me-
šam. Ipak reč je o tvom spro-
vodu — reče prišavši stolu.

Dok je to govorio gledao je u Sandensa.

— Roj? Roj Fleming? — reče Kid tiho.

— Da Kide, ja sam Roj Fleming. Znači nisi me zaboravio iako se nismo videli... koliko? Pet, šest godina ili ima više?

Više niko nije obratio pažnju na Flinta. Čim se Roj Fleming pojavio Flint se brzo povukao praćen budnim okom dvojice ćutljivih, mračnih čuvara. Muzika odmah zasniva i uobičajeni žagor ponovo ispuni kockarnicu.

— Otkud ti u mom gradu, Kide? — upita Roj kada su se nešto kasnije smestili u jednom separeu?

— U prolazu sam, sa jednim ortakom. Kažeš ovo je tvoj grad! Kako? — upita Kid.

— Ah, pusti to. Najvažnije je da sam sada ja ovde nešto kao gazda. Radnja dobro ide — a pomaže mi i ovo — nastavi Roj i pokaza šerifsku značku prikačenu na prsluku.

Kid se prvo začudi a onda počeo da se smeje.

— Ti... čuvar zakona. Čoveče pa to je stvarno vrhunac.

Ipak kada se malo umirio priseti se kako su i njemu u dva tri navrata nudili istu takvu značku zbog njegove brzine u baratanju koltom.

— To nije sve. Ja nisam napustio ni stari posao — dobaci Fleming.

— Još napadaš banke?

— Ma ne. Koristim ovo — reče i pokaza kolt kalibra »32« koji je nosio ispod miške u holisteru od meke bele kože.

Pošto ga Kid pogleda upitno on nastavi.

— Ima ljudi kojima je još uvek potrebna pomoć ljudi kao što smo ti i ja. Oni imaju pare — mi koltove. Mi pucamo — oni plaćaju. To je sve. Samo, sada cenu diktiram ja, a ne oni. Kaži samo jednu reč i napraviću od tebe bogatog čoveka.

Kid je ćutao. Nije razmišljao o ponudi već o momku koga je gotovo bio zaboravio.

Njihovi putevi ukrstili su se pre nešto više od šest godina u Koloradu. Bio je to jedan od onih perioda kada je Buč napuštao Kida kako bi otišao do svojih. Elem u nekom salunskom obračunu neko je pokušao da zarije Kidu nož u leđa. Roj se našao u blizini i ubio podmuklog napadača.

Samo dan kasnije Roj je bio uhvaćen prilikom pljačke neke radnje. Tada se umešao Kid i oslobodio ga gomile i šerifa. Posle tog događaja jahali su gotovo dva meseca zajedno a on

da se Roj izgubio bez pozdrava.

U toku noći opljačkao je banku i jednostavno je pobjegao kako ne bi delio plan sa Kidom.

Kid to nije znao, a i da jeste ne bi ništa rekao. Za njega je Roj Fleming bio samo saputnik na delu puta i ništa više.

Sada je taj momak pred njim, pije najskuplje piće, puši skupe cigare i šepuri se u novom odelu. Šta više nudi mu posao.

— Šta kažeš, Kide?

— Ne znam. Moraću malo da razmislim — izbeže Kid da odmah odgovori.

— U redu je, momče, nije hitno. Ionako si moj gost, pa ćemo se još videti.

Ostatak večeri prošao je veselo. Roj se pokazao kao galantan domaćin. Odmah je pozvao i nekoliko devojaka. Kid se u zlo doba seti da postoji i momak po imenu Buč Kasidi i pozva ga. Imao je muke dok ga je otkrio u jednom uglu kockarnice. Buč je najzad odabrao sebi društvo i taman je počeo da uživa u društvu plavuše srednjih godina i bujnih grudi kada ga jedan od čuvara pozva.

U prvi mah Buč pomisli da je zapao u nevolju, ali po lici-

ma dvojice čuvara shvati da se prevario.

— Sedi i čekaj me — dobaci devojci.

Ova mu namignu i smota u nedra krupnu novčanicu koju joj odmetnik dobaci krenuvši za čuvarima.

Međutim nekoliko minuta kasnije okružen devojkaama koje su prosto saletale njega i Kida on zaboravi i na plavušu i na obećanje da će se vratiti.

Zora je već najavljivala radanje novog dana kada se veselo društvo rastalo.

Premoreni i puni alkohola odmetnici su spavali do kasnog popodneva narednog dana. I onda je Kid jedva odlučio da napusti krevet. Ipak brzo se obrijao umio i presvukao. Odmah mu je bilo lakše.

— Ako ovako nastavimo samo nedelju dana neću više ni poželeti da se popnem u sedlo — reče Kid nameštajući kravatu.

— Bogami, dečko, u pravu si. Ja doduše više volim livade i planine, široka polja i brze reke ali ono sinoć je stvarno bilo lepo. Nego, šta si uradio sa onom malom crnkom? Čitave noći nije skidala pogled sa tebe? — dobaci Buč.

— Šta sam mogao da uradim onako pijan? Zaspao sam kao i ti. Ali večeras...

Ubrzo su sišli u restoran hotela i dobro se najeli. Posle toga kretose u obilazak grada iako je Kid jedva čekao da uđe u kockarnicu.

Kako je veče podalo tako su ulice bivale sve punije rudara i radnika sa pilane. Svi su žurili da se operu, presvuku i krenu u zabavu. Većina njih bili su ljudi bez porodica i otkako su trošili novac. Od takvih su se, ljudi poput Roja Fleminga, brzo bogatili.

Konačno sa prvim mrakom Kid i Buč uđoše u kockarnicu. Osim dvojice zaposlenih kockara i tri devojke koje su delile karte nikoga nije bilo. Kid izvadi sat i shvati da je za pravu igru još uvek prerano. Seo je u jedan ugao i počeo da meša karte.

Zadubljen nije ni primetio crnokosu. Osetio je prvo njen miris a zatim je pogledao.

— Konjak, ako se ne varam — reče i pruži mu čašu.

— Džojks, ako se ne varam — uzvрати Kid imitirajući je a onda je ponudi da sedne.

Pričali su o svemu i svačemu a oboje su mislili samo na jedno: kada će se naći u krevetu.

— Za poker je još rano, pa mislim...

— Slažem se — upade devojka

Kidu u reč i ustade. Kod mene ili kod tebe?

— U bližu sobu — osmehnu se Kid i krete.

Pokazalo se da je devojčina soba bliža.

Čim je zatvorila vrata za sobom i okrenula ključ, ona mu se baci u naručje. Poljupci su joj bili požudni a usta meka i vrela. U prvi tren ostade bez daha.

— Hej, polako, devojko. Meni je namenjena druga smrt a ne smrt gušenjem — reče skidajući kaput i šešir.

Džojks se nasmeši, a onda se odmače. Počela je da se svlači lagano. Ni stidljivo ni vulgarno. Pokreti su joj bili rafinirani pa se činilo da komadi odeće sami od sebe klize niz njene ruke, niz struk, noge...

Kada je konačno podigla ruke da izvadi šnale iz kose bila je sasvim gola.

Kid je video mnogo golih žena, ali morao je u sebi da prizna da ovakvu lepotu još nije gledao. Toliko je bio zaokupljen prizorom ispred sebe da je zaboravio da se svuče.

— Čekaš da te ja svučem? — reče Džojks i lagano mu priđe.

Kid samo jezikom ovlaži usne.

Četiri ruke začas skinuše košulju, pantalone i ostatak vešća.

— I ti si lepo građen — reče Džojš tiho i poče da ga ljubi po grudima.

Njene usne su klizile sve niže i niže. Kid oseti kako tone. Kada je Džojš stigla do cilja on se za trenutak trže a onda samo izusti.

— Oh... ti veštice...

Džojš nije prestajala. Njena mašta kao da nije imala granice a njeno znanje nisu imale ni tri devojke zajedno.

Njihovi zagrljaji čas su ličili na divlju borbu čas na nežno milovanje tek venčanih mlade naca. Čas je ona bila na njemu izluđujući ga pokretima svojih bedara, podrhtavanjem svog sto maka i poigravanjem svojih bujnih grudi, čas je bila pod njim nogu čvrsto stisnutih oko njegovog pasa, teško dišući pritisnuta snažnim telom željnim ovakvih zagrljaja.

Ni jedno ni drugo nisu više bili svesni ni mesta ni vremena. Tako su utonuli i u san.

Kid je prvi došao sebi. Ustao je i obukao se. Bacio je pogled u ogledalo. Podočnjaci su bili vidljivi, ali ga nisu brinuli. Imao je na vratu dve masnice ali njih je pokrio podigavši kragnu.

Konačno je napustio sobu i krenuo u kockarnicu. Nije primetio senku koja ga je posmatrala sa dna hodnika.

Kada se udaljio čovek iz senke napusti svoje skrovište. Bio je to kovrdžavi Flint. Niko nije znao da je zaljubljen u sa lunsku devojku, a on je voleo crnokosu Džojš. Bio je spreman da se njome i oženi. Čekao je te večeri da je pozove da krene sa njim — i tako je video kada je ušla u sobu sa Kidom. Nekoliko puta je dolazio do vrata, vadio kolt u nameri da provali i pobije ih, ali se svaki put vraćao. Sada kad je onaj stranac otišao krenuo je ponovo.

— Kide, jesi li to ti? — upita Džojš mazno kad u polutami ugleda muškarca.

— Ne, ja sam Flint — reče momak.

— Šta ćeš ovde? Gde je on? Gubi se napolje. Odmah! — poče devojka da viče.

Momku se smrači pred očima.

— Ja... ja sam te voleo... a ti me odbijaš. Džojš, hajde sa mnom. Ja te još uvek volim — mucao je dok su mu suze klizile niz lice.

— Gubi se zajedno sa tom svojom smešnom ljubavi. Šta ćeš mi ti u životu? Gubi se! — vikala je histerično.

Flint joj priskoči i naglo je podiže sa kreveta. Još uvek je bila gola. On zinu kad je ugleda. Nikada je nije imao i nije

mogao ni da nasluti koliko je lepa. A, ta lepota nikada neće biti njegova sinu mu kroz glavu.

— Ubiću te Džojks... moram — mucao je.

Devojka počela da mu se smeje u lice.

— Tako je Džojks... smeji se... tako si lepša nego kad vičeš i psuješ... smeji se Džojks. Smeji se i UMRI!!!!

Poslednju reč je gotovo zaurlo.

Nikoga nije bilo da ga čuje. Sve su devojke već bile na svojim »radnim« mestima i ovaj deo kuće bio je prazan.

Snažnim stiskom ruke on polomi nežan devojčin vrat i ona bezglasno klonu na krevet.

Okupan znojem, drhteći u čudnoj groznici Flint je buljio u njene širom otvorene oči, za mršenu kosu, blede lice...

— Džojks... morao sam... morao — promuca i baci se na kolena.

Za to vreme muzika u kockarnici je veselo svirala. Kid je sedeo za stolom sa nekim građanima i raspoloženo čavrljao.

Buč je prvi ugledao Flita. Pošto je bio svedok sukoba od prethodne večeri on brzo napusti društvo i krene ka Kidovom stolu. Čim je uhvatio njegov pogled on mu glavom pokaza

pema vratima kraj kojih je još uvek stajao Flint.

U to neka devojka vrisnu. Nastade gužva. Jedan od čuvara prepreči Flintu put ali ga ovaj ubi na trepnuvši. U nekoliko dugih koraka stigao je do stola za kojim je sedeo Kid.

— Nju sam ubio a sada ću i tebe — reče jedva čujnim glasom.

Ruka u kojoj je stezao kolt vidno je drhtala.

Kid ga nije slušao. U ušima mu se odzvanjale Flintove reči »ubio sam je... ubio je...«

Skočio je kao oparen. Poput zvečarke njegova ruka dohvati dršku kolta. Oružje zagrmelo. Jednom, drugi, treći put...

Svaki hitac je pogađao nepogrešivo. I svaki put Flintovo telo je nekako čudno poskakivalo. Pao je tek kada je Kid ispalio i poslednji metak. Košulja na Flintovim grudima bila je sasvim crvena. Svih šest metaka moglo je da se pokrije malom ženskom maramicom.

Niko se nije pomerio. Niko ni reč nije izustio. Trojica poslužitelja brzo su izneli ubijenog momka a jedna stara žena odmah oprala krv sa poda.

Svi su čekali da se pojavi Roj. I pojavio se pola sata kasnije. Još na ulazu obavestili su ga šta se desilo.

— Još uvek si onaj stari Kid džentlmen, pažljiv prema damama pa makar one bile i salunске dame — poče ali brzo uču ta kad spazi sjaj u Kidovim očima.

Dohvati jednu flašu sa šanka i napuni čaše i sebi i Kidu.

— U svakom slučaju bila je to samoodbrana, bar tako mi kažu moji ljudi — dodade i iskapi čašu. Ti si slobodan.

Kid ga pogleda kao da ga prvi put vidi a zatim napusti kockarnicu.

*
* *

Ništa se nije izmenilo na malom ranču Karterovih.

Pajk Karter je sedeo na leđima svog »Satana« i posmatrao malu kuću, štalu i koral kraj nje, veliki senik na kome se još kao dete igrao. Tamo u senci velikog pamukovca nalazio se bunar sa najlepšom i najhladnijom vodom u čitavoj okolini. Koliko se samo njegov pokojni otac namučio dok je došao do vode. Ali kasnije taj bunar postao je njegov ponos, njegova najveća pobeda.

Do Pajka dopre lajanje psa. Odmah se seti starog vernog žuće. Koliko je samo puta tokom tri godine robije u misli-

ma gledao ovu sliku, zamišljao zvuke koji su ga sada okruživali? Polako potera konja niz blagu padinu.

Primetili su ga tek kada je stigao do same kapije. U stvari mali Timi je krenuo pravo prema kapiji a Stela je potrčala za detetom. Tada je ugledala jahača. Nije ga odmah prepoznala.

— Orvi dođi, stiže neki stranac — povika preko ramena.

Mlađi Pajkov brat se odmah pojavi na vratima. U hodu je prikopčavao opasač sa koltovima. Nalazio se na sredini dvorišta kad pored njega jurnu stari žuti pas.

— Stoj žučo, stoj! — povika, ali pas nastavi da juri.

Preskočio je ogradu i dojurio do jahača.

— Orvi... to je ON... to je Pajk — povika i potrčala saplićući se o dugu suknju.

Mali Timi sede u prašinu ništa ne shvatajući. Mahao je nepoznatom jahaču svojim ručicama i nešto mrmljao smejući se.

Pajk skoči iz sedla ip otrča sestri u susret. Stajali su tako čvrsto zagrljeni sve dok ih Orvel nije prekinuo.

— Hej dozvoli i meni da zagrlim svog velikog brata — reče gurajući se oko njih.

Najzad se dočepa brata i čvr

sto ga zagrla a onda ga podiže u vazduh.

— Gospode ala je ovo dete ojačalo — našali se Pajk grleći brata.

— I ti bi ojačao da si ovoliko radio — ne ostade mu Orvel dužan.

Kada se ponovo našao na zemlji Pajk pogleda opasač sa dva kolta.

— A to? Umeš li da ga koristiš ili to nosiš za paradu?

Orvel se bez reči okrete. Na desetak koraka ugleda staru konzervu. Podiže malo pojas a za tim poteže oba kolta gotovo istovremeno. Konzerva je poskakivala sve dok momak nije prekinuo paljbu.

— Šta sad kažeš?

Pajk samo zviznu.

— Da li si morao već da koristiš tu brzinu i preciznost?

Orvel odmahnu glavom.

— Utoliko bolje, momče. Nego, hoće li neko da mi kaže ko je onaj slatki momčić?

— To je moj sin... mali Timi — reče Stela.

Pajk pride i podiže dečaka. Timi se osmehnu i skide mu šešir sa glave.

— A, gde je Tim, tako se zvao onaj tvoj dugajlija sa ranča »Bar B«, zar ne?

— Tim se udavio pre dve i po godine. Nije ni video sina — obavesti ga sestra. Znaš moj

sin je vanbračno dete — dodade kao da se pravda.

— Zato je sladak. Ne sećam se kada sam video nešto ovako lepo. Imaš našta da budeš ponosna, Stela — reče Pajk i slobodnom rukom zagrla sestru.

Ostatak dana nije bio dovoljan da se braća i sestra ispričaju. Pajk je saznao da Natan Vajt još uvek ne odustaje od namere da se dokopa njihovog imanja.

— Bio je i danas. Kao da je naslutio da ćeš se uskoro pojaviti. Prvo je nudio novac a kada sam pomenula tvoje ime počeo je da preti — reče Stela na kraju.

Pajk je neko vreme ćutao. Pogledom je prelazio preko dobro poznatih stvari u sobi. Sva ka je nabavljena uz mnogo muka i odricanja. Svaki dolar uložan u imanje i kuću zarađen je teškim radom. Po ko zna koji put pogled mu se zaustavi na žućkastoj, izbledejoj, fotografiji oca i majke. Bila je to njihova venčana, jedina, slika.

— Ovo imanje ostaje u svojini Karterovih. Jednog dana jednog dana...

Nije završio rečenicu.

— Hoćeš li da se boriš protiv njega — upita Stela posle dužeg ćutanja.

— Prvi neću da napadnem iako imam razloga. Nevin sam odležao tri godine, ali neka to bude prošlost. Ako me sada prvi napadne, ili bilo koga iz moje porodice, skupo će platiti.

Pajk je govorio bez gneva, ne dižući glas, pa ipak Stela se naježi od tog glasa a mladom Orvelu oči zasijaše od ponosa.

— Neka se sad pokažu, sad kad je moj veliki brat pored mene. Da ih vidim — reče veselo i poteže koltove.

— Orve, smiri se — prekori ga sestra. Ovaj momak me ne prekidno plaši ovim svojim revolverima. Strepela sam mesecima da ne uleti u neprilike. Ipak bio je poslušan — dodade Stela i pomilova porodičnog mezimca po glavi.

Tek kada je mali Timi zaspaao za stolom ne želeći da se odvoji od ujka Stela pozva braću na spavanje.

Pajk je prvi put posle nekoliko godina spavao mirnim dubokim snom. Toplina doma, porodična atmosfera i prisustvo najbližih učinili su pravo čudo.

Nije mu se ustajalo čak ni kada je na obrazu osetio sunčev zrak. Nije ustao ni kada je iz kuhinje začuo glas svoga brata koji je bio nestrpljiv da ga povede okolo po ranču i poka-

že mu šta je sve uradio za tri godine.

Najzad u sobu uđe mali Timi i s mukom se pope na ležaj. Tek tada Pajk ustade i obuče se. Dvadesetak minuta kasnije stao je pred sestru obrijan i doteran. Sada, kada je skinuo bradu izgledao je nekoliko godina mlađi. Ali sada mu se na licu jasnije video trag dana provedenih na robiji.

— Vidi se da si propatio, brate — ne izdrža Stela da mu ne kaže.

On je zagrli.

— Ne brini ovaj vazduh i sunce a zatim tvoja hrana, brzo će izbrisati sve te tragove. Nego gde je onaj rančer — revolveraš? Zar neće da mi pokaže imanje — reče glasno kada je primetio kako se Orvel muva na verandi.

— Kako da neće, pa čitavo jutro sedi kao na iglama čekajući da ustaneš iz kreveta — reče Stela i počeo da se smeje.

— Povešćemo i Timija sa nama, tako da ćeš na miru moći da radiš — reče Pajk.

Mališan kao da je čuo da ga pominju dotrča odnekud i za lete se Pajku u naručje. Stela ih isprati mašući im sa vrata a zatim se lati dnevnih poslova.

Braća Karter pojahaše konje i kretoše u obilazak.

*
* *

Natan Vajt je sedeo okružen svojim ljudima.

— Nema sumnje da je stranac o kome pričaju onaj pas Pajk Karter. Dakle ipak se usuđio da se vrati u Sautfork. E, pa lepo. Jednom sam mu već pokazao šta znači mene zakačiti. Ovog puta ću biti još suroviji. Ovog puta ja ću da mu budem i sudija i porota.

Ljudi su ga pažljivo slušali. Bili su to sve najamnici navikli da bez pogovora slušaju na ređenja sve dok su ova praćena zveketom zlatnika ili šušta njem novčanica.

— Gazda, imaš li nekakav plan u glavi — javi se prvi čovek plaćeničke družine visoki i snažni Dvajt Lipkin?

— Mislim da imam. Ostani da se dogovorimo za detalje, a vi ostali slobodni ste dok vas Dvajt ne pozove.

Kada su jahači napustili veliku blagovaonicu Natan dohvati flašu s pićem, nasu dve čaše a onda sede preko puta svog čoveka od poverenja.

— Mislim da će ih najviše pogoditi ako ih napadnemo na njihovom pragu. Povedi nekoliko momaka i noćas im zapali seno. Ako se budu pojavili pripucaj na njih. Nemoj da ubi-

jaš ako ne moraš. Hoću malo da ih zaplašim pre nego što ih zauvek oteram ili iz Sautforka ili na onaj svet — reče sedokosi rančer.

Dvajt pogleda svog poslodavca ispod oka. Nije bilo sumnje matori je voleo da pokazuje snagu preko svojih čuvara, voleo je da uživa u nasilju. Ali, to je njegov problem. Dokle god bude plaćao kao do sada i on i njegova družina ispunjavaće sve zapovesti.

— A, ako se šerif zainteresuje — upita Dvajt smešeći se?

— Neće smeti ni da pisne. Ako ipak nešto pokuša može odmah da skine značku i beži iz grada.

— U redu. Tako nešto sam i mislio. Dobro gazda, onda noćas krećem sa momcima. Zadatak će biti izvršen.

— Znam Dvajte, ti si čovek u koga imam poverenja. Znam da ćeš da obaviš i ovaj posao.

Namignuše jedan drugom kao zaverenici a onda najamnik ode da se pridruži svojim ljudima a Natan Vajt se zadubi u poslovne knjige.

Kao da su jedva čekali da nekome nanesu zlo ljudi Natan Vajta krenuše sa prvim sumrakom prema malom imanju porodice Karter. U šumarku nadomak ranča sačekali su da

mrak prekrije okolinu. Na ruku im je išlo i vreme. Vetar je sa zapada, iz Kalifornije do neo mračne oblake koji uskoro prekriše zvezdano nebo. Me sec okrugao i pun borio se sa sve gušćim oblacima i konačno je izgubio bitku.

— Idemo — naredi Dvajt. Pripremite baklje ali ne palite ih pre nego što stignemo do prve zgrade.

Pajk Karter te noći nije mogao odmah da zaspi. Predstojeće nevolje pomutile su mu radost povratka. Njemu je bilo dosta i tuča i pucnjave i obračuna. Godine provedene u zatvoru Saskateva umirile su ga i opredelile za miran život.

Ustao je i izašao na trem da na miru popuši cigaru. Nije želeo da ometa Orvela koji je pored njega mirno spavao.

Naslonjen leđima na stub trema mirno je pušio. Svuda u okolini vladao je potpuni mir. Negde daleko, na ivici pustinje usamljeni kojot je zavijao pozivajući društvo za noćni lov. Na krovu staje huknu sova a onda se opet sve umiri.

Iznenada Pajk ustade. Da li je čuo topot konjskih kopita ili mu se to samo učinilo? Naučen da bude uvek spreman na iznenađenje on brzo dohvati pušku koja je decenijama stajala uvek na istom mestu iz-

nad ulaznih vrata, napunjena i podmazana. Oslušnu još jednom a onda lagano krete prema seniku jer je upravo iz tog pravca začuo onaj prigušeni topot.

Bio je na pola puta do zgrade kad se topot začu. Ovaj put nije bilo nikakve sumnje. Nekoliko jahača stizalo je na ranč.

Onaj ko dolazi pod okriljem mraka, nepozvan, donosi samo nevolje — govorio je njegov pokojni otac.

Pajk zato steže pušku i potrča da nađe zaklon. Taman je stigao do ugla senika kad začu nepoznati glas.

— U redu. Palite baklje i pazite da ih bacite na pravo mesto — naređivao je nepoznati.

Trenutak kasnije sevanje šibica otkri jahače i njihove namere. U trenutku kada je prva baklja planula — planuo je i hitac iz Pajkove puške. Baklja izlete čoveku iz ruke i on vrisnu što od iznenađenja što od straha.

Karter nije želeo da prepusti prednost iznenađenja i poče brzo da puca u uskomešanuu gomilu jahača.

— Brzo, silazite s konja, pucajte u pravcu plamena — vikao je vođa družine pucajući istovremeno prema uglu staje.

Hici su se besomučno zari-vali u natruple daske. Nekoliko njih čak probi daske i zviznu opasno blizu Pajka.

Orvel iznenada začu pušcanu paljbu. Brzo skoči sa kreveta i poče da trlja oči. Neko je pucao napolju. Nije to bio ru-žan san. Odmah je zgrabio po-jas sa koltovima i opasao ga.

— Pajk... brate... neko nas je napao — povika a onda sh-vati da je ležaj pored njego-vog prazan. O, bože, pa on se napolju sam bori dok ja spa-vam kao beba — povika go-tovo glasno i izjuri u dvorište.

Trebalo mu je samo nekol-ko trenutaka da vidi na kojoj se strani puca i on onako bos i samo u gaćama pojuri na tu stranu. Čim je došao na dva-desetak metara od poprišta bo-rbe on osu paljbu iz oba kolta.

Zbunjeni novim napadom no-ćni jahači počеше i bez nare-đenja da se povlače.

— Jašite i gubite se odavde — naredi Dvajt besan što mu plan nije uspeo.

— Tako je gubite se sa na-šeg imanja, lešinari — dobaci i Orvel ne prestajući da puca.

Minut dva trajala je pome-tnja, dozivanje i njiska konja a onda topot kopita koji se udaljjavao označi i kraj neus-pelog noćnog prepada.

Pajk tek tada ugleda brata i poče da se smeje. Orvel pr-vo nije shvatio o čemu se ra-di a onda i sam prsnu u smeh. Oko pasa je imao samo pojas sa koltovima dok su mu gaće spale do kolena.

— Mora da si ih takav pre-pao pa su pobegli — dobaci Pajk smejući se dok je Orvel navlačio gaće.

— U svakom slučaju poka-zali smo im — reče Orvel i njih dvojica potražiše fenjer kako bi pogledali bojište.

Na nekoliko mesta bili su vi-dljivi tragovi krvi. Uz sam zid staje ležalo je telo jednog od napadača. Kada ga okrete Pa-jk ugleda nekoliko rana od metaka.

— Ovog si baš dobro ude-sio — reče Orvelu.

Momak priđe i poče da se trese kada je ugledao mrtva-ca. Prvi put u životu ubio je čoveka. Nije ga doduše česti-to ni video i zato je lako pu-cao. A, šta bi bilo da je gle-dao napadača u oči?

— Stvarno je gadno kao što si rekao — reče drhtavim gla-som. Ali ne kajem se. On je nas napao i to mučki noću.

— Ne misli više o tome. Ha-jde da ga sklonimo da ga ne vidi Stela, eno je upravo do-lazi iz kuće.

Stelu je takođe probudila pucnjava, ali ona je prvo porjurila u sobu u kojoj je spavao njen sinčić pa tek onda je potražila braću.

Izašla je na verandu u trenutku kada su napadači bežali.

— Orvi... Pajk... gde ste... javite se — vikala je tumačajući po mraku.

— Ovde smo Stel. Sve je u redu. Ne brini — javi se Orvel i pomože Pajku da uklone leš.

Kada su se vratili u kuću Stela iznese krčag sa viskijem i ponudi braću.

— Ko je to bio? Kradljivci stoke, neki lopovi...?

Na njeno pitanje braća se samo zгледаше.

— Nisam siguran, ali oni koje sam na vreme čuo imali su druge namere — počeo Pajk da objašnjava.

— Kakve namere?

— Mislim da su hteli da nas zapale. Evo ova baklja je najbolji dokaz za to.

Stela se stresе od straha.

— Gospode... ko... zašto...

— Znam ja dobro, a to znate i vas dvoje, i ko je to pokušao i zašto — prasnu mladi Karter. Samo pokazaću ja nje mu kako se napadaju pošteni ljudi i kako se podmeće požar. Videće on...

Orvel učuta kad Pajk podiže ruku.

— Polako dečko, ovaj put nećemo da srljamo. Platiće nam on za sve što je učinio ali samo polako — reče tiho. Polako...

Posle pola sata Karterovi se povukoše na počinak.

*
* *

Natan Vajt je besno lupao pesnicom po stolu.

— Do đavola, Dvajte, razočarao si me. Kako to da niste uspeli da ih zapalite? Pa bilo vas je dovoljno. A, umesto toga ti si još izgubio jednog čoveka. Šta ako ga donesu i neko ga prepozna kao mog jahača?

— Pa rekao si da je šerif tvoja briga, **zar ne?**

Natan počeo da čupka bradu.

— Da, da šerif, hm? Pošalji momka po njega. Neka mu kaže da sam ga hitno zvao, a ja ću dotle nešto da izmislim. Pošlaću ga negde na pašnjake.

Jedna ideja sve više počeo da okupira Vajta. Možda bi najbolje bilo da pozove nekoga sa strane da sredi Karterove? Nekog ko brzo i dobro puca a malo ili uopšte, ne priča. To će biti najbolje. Neko mu je pomenuo šerifa iz Bilingera.

Kako ono rekoše skup ali se isplati. Da, neka njegovi pokušaju još jednom a ako ne uspeju pozvaće tog šerifa.

*
* *

Retki prolaznici na glavnoj ulici Sautforka zastajkiivali su da bi dobro pogledali dva jahača iza kojih je lagano išao konj preko čijih leđa se klatio leš uvijen u šatorsko krilo.

Neko prepoznade Orvela Kartera a onda se setiše da je momak imao i brata koji je tih dana trebalo da se vrati iz zatvora. I tako uskoro ulicom krete šapat.

— Braća Karter su nekoga ubili i donose ga šerifu!

Šerif međutim više nije bio u svojoj kancelariji. Umesto nejga tamo je sedeo priglupi Džoša Lang, momak koji i u svojoj trideset trećoj godini nije prevazišao dečaku pamet i ponašanje. Na svaku reč koju bi mu neko uputio on se samo smejao.

Pajk zaustavi konja ispred kancelarije i zakuca na vrata. Trenutak kasnije Džoša se pojavi na vratima. Pajk ga nije poznavao.

— Šerife, doneo sam jednog čoveka...

Momak počeo blesavo da se

ceri i Pajk ućuta. Tada mu priđe jedan prolaznik.

— Mister... Karter, taj momak nije šerif, on se samo muva tu i radi sporedne poslove. Šerif je izjahao jutros rano.

Pajk klimnu glavom i dohvati prstima obod šešira.

— Orvi skini ga sa konja i stavi ovde uza zid — reče.

Momak skoči i sa lakoćom skide telo sa tovarnog konja. Pajk mu priđe i skide sa njega šatorsko krilo.

— Da li ga neko poznaje — upita okupljene, ali ovi samo odrečno zavrteše glavama.

Pajk namesti leš u sedeći stav i pored njega zabi u zemlju onu baklju koju je našao pored staje. Dade potom Orvelu znak rukom da ga sledi i krete u salun preko puta.

Kroz poluprljav prozor posmatrao je prolaznike koji su zastajkiivali pored ubijenog, za gledali ga a zatim nastavljali svojim poslom.

— Misliš da će da reaguje? — upita Orvel brata.

— Moraće. Neko će ipak da prepozna njegovog jahača, a on mora da spreči govorkanja. Samo ti mirno sedi i gledaj.

Minut za minutom polako je promicao.

Prošao je čitav sat a zatim još jedan.

Bližilo se podne.

Pored mrtvaca bilo je sve manje ljudi. Samo je roj muva sve više zujao oko njegove glave.

Najzad Pajk gurnu brata čizmom ispod stola i pokaza mu glavom kroz prozor.

Natan Vajt, sa svojim čuvenim belim šeširom na glavi i belim poludugim kaputom krenuo je put šerifove kancelarije.

Pajk ustade i priđe pokretnim vratima saluna.

Orvel mu se odmah pridruži.

Natan Vajt je zastao samo za tren pred ubijenim a onda nestade u kancelariji šerifa Sautforka, kao da nije znao da je lično jutros rano poslao šerifa na neki pašnjak petnaestak milja dalje od grada.

Nekoliko minuta kasnije izašao je odande sav crven u licu. Za njim izađe priglupi Džošua široko se osmehujući. Uhvatio je ubijenog za noge i uvukao ga u kancelariju.

Natan krene prema salunu i zastade nasred ulice kad u pokretnim vratima ugleda Pajka Kartera.

— Ti... ti... si...

— Ja sam, Vajte, pa šta?

Natan proguta nevidljivu knedlu, osvrte se oko sebe a zatim povika.

— Šta treba da znači onaj leš tamo? Zašto si ga ostavio

nasred ulice, govori?

— Otkud znaš da sam ga ja doneo i ostavio?

Natan se zbuni.

— Znam i tačka!

— Znaš onda i gde sam ga našao, zar ne?

Vajt počeo da gricka vrh brka. Počeo je da drhti.

— Kakva su ti to sad glupa pitanja, robijašu?

Pajk odgurnu vrata i u dva koraka priđe nadmenom rančeru. Njegova levica sevnu kroz vazduh i snažan šamar odjeknu glavnom ulicom.

— Nikada više da nisi rekao tu reč. I još nešto. Ako još jednom pošalješ svoje pse na mene doći ću ti **pravo** u kuću i obesiću te. Jasno?

— Ti si... ti si me ošamario? Mene Natana Vajta. Ovo ćeš skupo platiti — počeo da sikće kao da nije čuo tek izgovorenu pretnju. Platićeš mi to... odmah.

Posle tih reči sedokosi rančer gotovo odjuri prema svom hotelu.

Ono malo prolaznika koji su stajali na ulici brzo počeo da nestaju.

— Misliš da će sada da nas napadne?

To pitanje postavio je Orvel. Momak je bio potpuno hladnokrvan. Izvadio je jedan pa zatim drugi kolt i proverio ih.

Pajk se zagleda u bratovljevo lice. Taj momak je sazreo pre vremena, zaključiti.

— Orvi, kad izađemo na ulice budi pametan — i čuvaj se. Znaš da ne bih smeo da se pojavim Steli na oči ako se tebi nešto dogodi.

Momak se nasmeja.

— Pazi se ti. Možda ti refleksi nisu više onako dobri kao nekada. Uostalom ja ću da te čuvam — nasmeja se momak.

Natan Vajt ih nije pustio da dugo čekaju.

Njegov glas odjeknu preko ulice samo desetak minuta kasnije.

— Kartere... dajem ti pet minuta da se gubiš iz moga grada i sa ranča. Ubice kao ti nisu mi potrebne ovde. Ako ne iskoristiš priliku moji ljudi će te izbaciti — na ovaj ili onaj način.

Pajk je već posle prve reči bio kraj prozora. Stigao je tamo na vreme da vidi jednog čoveka s puškom kako je šmugnuo u kuću prekoputa saluna. Na ulici, malo ispred Natana Vajta stajala su trojica naoružanih najamnika. Jedan od njih bio je Dvajt.

— Orvi, jedan momak s puškom nalazi se na jednom od prozora na kući prekoputa. Kad izađemo motri na tu stranu.

Momak samo klimnu glavom. Prišao je pokretnim vratima i počeo da osmatra prozore. Posle kraćeg vremena opazi kako se iza jedne zavese pomalja cev puške. Iako je izvirila tek pet-šest santimetara oštro oko Orvela Kartera je registovalo.

— Imam ga, brate. Sada možeš da kreneš — reče Pajku.

Pajk uzdahnu duboko a zatim lagano ispusti vazduh kroz usta. Odmah je uspostavio unutrašnji mir toliko neophodan za sukob koji mu predstoji.

Levom rukom je pomerio kriko pokretnih vrata i zakoračio na trem.

Čim ga ugleda, Natan Vajt se pomeri nekoliko koraka iza svojih ljudi.

— Držite ga... raznesite tog besnog psa — počeo da viče tako histerično da je išao na nerve i svojim najamnicima.

Dvajt se čak okrete i prezrivo ga pogleda.

Pajk Karter mirno pređe onih nekoliko koraka do ivice trema i tu zastade. Odatle je bio u boljem položaju nego trojica revolveraša. Prvo bio je za gotovo pola metra viši od njih, a drugo dok je njega pokrivala senka trema oni su gledali u pravcu sunca.

Uglom oka spazio je Orvela koji odlazi levo od njega i sta-

je kraj samog stuba. Pajk se osmehnu. Momak je uradio upravo ono najbolje.

— Pa, momci, da počnemo — reče Pajk iznenadivši najamnike navikle da žrtve pred njima drhte.

Dvajt iskorači korak ispred ostalih i baci kratak pogled prema prozoru iza koga je čučao skriveni strelac.

— U redu, počinjemo — dreknu Dvajt.

Bio je to dogovoreni znak za strelca na prozoru.

Orvel koji je ispod oboda šešira budno motrio na cev puške velikom brzinom poteže kolt i još brže ispali tri hica u prozor. Zveket razbijenog stakla pomeša se sa jaucima a onda puška pade preko rama prozora i tresnu o drveni trotoar.

Još dok je Orvel pucao Pajk se baci u stranu i poče da izmenjuje metke sa Dvajtom. Je dnog trena oseti oštar bol u ramenu. Oseti kako topla krv teče niz ruku a zatim niz telo.

Orvel je sada pucao iz oba kolta kotrljajući se po tremu ispred saluna.

Minut kasnije sve je bilo gotovo.

Orvel je ispucao oba kolta. Pajk je u burencetu imao još jedan metak.

Na uličnoj prašini sve je bilo mirno. Trojica najamnika

ležali su nedaleko jedan od drugog. Nad njima je lebdeo plavičasti dim baruta izmešan sa finom žućkastocrvenom prašinom koja se podigla kada su njihova tela tresnula na zemlju.

Orvel je punio oružje, a Pajk je maramom pokušavao da veže ranjenu ruku i zaustavi krvarenje. Kada je stavio kakav-takav povez on krete preko ulice.

Natan Vajt je stajao i zabezeknuto gledao. Nije uspeo da se pomeri ni kada mu Karter priđe na dva koraka.

— Sada si video šta te čeka ako mene i moju porodicu ne ostaviš na miru.

Sedokosi rančer samo još više preblede. Onda se naglo okrete i ode.

Nekoliko minuta kasnije dok se Sautforku približavao voz on izađe noseći u ruci putnu torbu.

Niko nije znao na koju stranu se uputio samozvani vlasnik i vladar Sautforka.

Posle pogibije crnokose Džojss Sandens Kid je zapao u ono opasno raspoloženje kada je bio u stanju da ubije čo-

veka za najmanju sitnicu. Buč je zbog toga pokušao da ga nagovori da krenu negde van grada, ali ga Kid samo mrko odmeri.

Nekoliko dana se nije brijaao. Oči su mu bile podadule od silnog pića a podočnjaci su svedočili o neprospavanim noćima.

— Kide, ipak mislim da bi najbolje bilo da krenemo i oba vimo neki poslić. To će da ti olakša muke — pokuša Buč posle dva dana ponovo.

— Šta ti znaš o mojim mukama. Reci? Čoveče, ti ne znaš kakva je bila ta devojka. Ona je...

Nije završio. Glas mu zadrhta i on brzo dohvati flašu. Buč se već zabrinuo jer polovina flaše ostade prazna kad je skinuo grlić sa usana.

— Kide video sam je. Zaista je bila nešto posebno. One njene oči...

— Da Buče, njene oči... bile su toliko tople kad je to htele. Tople, duboke i iskrene. Ne pamtim kada sam video takve oči. Da sam znao šta onaj manijak sprema ubio bih ga bez razmišljanja još prvo večer.

Što je više pričao bilo mu je sve lakše. Buč iskoristi priliku i razveza priču kako je samo on umeo. Kada su završili razgovor flaša je bila prazna.

— Dečko, sada bi mogao malo da se urediš pa da krenemo u život. Ima još devojaka koje čekaju Sandens Kida i njegovog skromnog ortaka Buča Kasidija. Ali ako te ugledaju tako neobrijanog i crnog u licu razbežaće se sve do Meksika ili čak preko mora.

Pola sata kasnije Kid je bio gotovo onaj stari — bar što se spoljašnosti tiče.

Posle kraće šetnje uputili su se u kockarnicu u koju nisu zalazili pet dana i noći.

Roj Fleming je sedeo sa nekim nepoznatim prosedim čovekom u jednom uglu. Stranac je privlačio pažnju svojim belim šeširom i kaputom. Takvo odelo nosili su samo plantażeri iz Luizijane. Ovde je to bilo neuobičajeno.

Buč i Kid krenuše da nađu mesto kad ih Roj pozva mahanjem ruke.

— Upoznajte gospodina Natana Vajta. On je iz susednog grada. Došao je da mi ponudi posao pa ako ste zainteresovani...

Kid ne reče ništa. Dohvatio je flašu sa konjakom i napunio sebi čašu. Buč međutim pokazao interesovanje za posao.

— Da čujemo — reče kratko.

— Pa ukratko, gospodinu Vajtu potrebna je naša pomoć.

On plaća dobro a od nas očekuje uspeh. Stvar je prosta. Treba za njegov račun da oteramo iz njegovog grada nekog malog farmera. To je sve — obavesti ga Roj.

— Jadan mi je to grad kad u njemu nema nikoga ko može da izađe na kraj sa nekim farmerom — dobaci Kid jetko.

— To je opasan — ubica — brzo se umeša Natan Vajt. Već je sredio četvoricu mojih ljudi. Zato sam i došao do vas, mister Fleming — nastavi obraćajući se direktno Roju. Čuo sam za vas. Znam i koliko koštate... mislim vredite. To nije problem. Imam ja para...

— Imam ih i ja, mister — prekide ga Roj. Zato sam biram posao i određujem cenu. Dakle deset hiljada za mene i deset za moje pomagače — ako pristanu — reče hladno odmeravajući rančera.

Natan se zagreanu. Pa on je toliko davao svojim ljudima za godinu dana. Već zausti da se cenjka, ali mu tad pred oči izroni slika obračuna na glavnoj ulici Sautforka a za njom i onaj šamar koji je još uvek osećao na obrazu.

— Deset hiljada... deset hiljada... u redu mister Fleming. Kada krećete vi i vaši momci?

— Nismo mi njegovi momci — brecnu se Kid. Uostalom nismo ni pristali na tvoju ponudu.

Natan zbunjeno pogleda u Roja ali ga ovaj brzo umiri.

— U redu je mister Vajt. Možete slobodno da se vratite kući. Posao će biti obavljen. Samo ostavite kaparu i slobodno idite.

Nekoliko minuta kasnije Roj je u ruci držao ček na deset hiljada dolara i smeškao se.

— Vidiš kako je ovo lako. Lakše nego napad na voz ili banku — reče obraćajući se Kidu.

— Možda, ali je manje uzbudljivo — prihvati Kid svađalačkim tonom.

— Nije to naš stil rada. Mi ne iznajmljujemo koltove — umeša se i Buč.

Roj ih pogleda smrknuto.

— Kako god hoćete. Ja sam prihvatio posao i obaviću ga. U svakom slučaju moram da održavam i formu i ugled, zar ne?

Kada je sutradan kretao Kid i Buč izjahali su iz grada sa njim. Na Bučovo negodovanje Kid je rekao:

— Što se buniš. Zar i sam nisi predlagao da izjašemo malo iz grada. Eto sada smo izjahali i ćuti.

*
* *

Na ranču Karteorivih život je tekao normalno. Braća su neumorno radila na svim onim svakodnevnim poslovima koje zahteva jedan ranč bez obzira na svoju veličinu.

Obračun na glavnoj ulici Sa utforka polako je počeo da tone u zaborav. Niko ih više nije dirao i oni su mirno radili na svom ranču.

Pajk je dva puta odlazio u grad po namirnice, ali niti ga je šerif zaustavljao niti je video Natana Vajta. Niko nije znao gde se izgubio bogati rančer.

Jedne večeri dok su sedeli posle večere na tremu Pajk upita Orvela.

— Nisam stigao da te pitam imaš li devojk, mislim onu pravu?

Orvel se zbuni.

— Pa znaš, ja... ovaj... nisam još...

— Nećeš valjda da mi kažeš kako još nemaš devojk. Momak kao ti da nema devojk?

— Nisam imao vremena. Dok si ti bio... odsutan morao sam sve poslove sam da obavljam. Za provod nisam baš imao vremena.

— E, to ćemo sada da ispravimo. Ideš na prvu igranku koja se bude održavala bilo

na nekom ranču bilo u gradu. Ne može to tako.

— A, ti? Ni ti nemaš devojk — pecnu ga Orvel.

— Tamo gde sam ja bio devojke su postojale samo u snovima. Nadam se da ću i ja naći neku za sebe, ako ih ti ne pokupiš sve.

Smejeći se nastaviše da čavrljaju o budućnosti.

— Idem sutra ponovo u grad da vidim kako da dobijemo pozajmicu. Mislim da je vreme da povećamo stado na pašnjacima a možda kupimo i još neko parče pašnjaka — reče Pajk nešto kasnije.

— Kako misliš da dobiješ kredit kad je banka vlasništvo Natana Vajta — upita Orvel?

Pajk se tek sad seti da polovina grada pripada njegovom neprijatelju.

— Ništa. Idem onda do Bilingera. I oni imaju banku, zar ne?

Ipak narednog jutra pošao je u grad da kupi neke sitnice i porazgovara sa dvojicom trojicom starih građana koji su imali trgovine u gradu a ostali su van domašaja pohlepnog Vajta. Jedan od njih stari Džeremaja Bils bio je lični prijatelj njegovog pokojnog oca. Možda će mu taj stari usamljenik pomoći.

U grad je stigao samo pola sata posle dolaska Buča i Kida.

Obradovao se kada je ugledao dvojicu poznanika.

— Koji je vetar vas doneo u grad? — povika radosno.

— Neki sitan posao — uzvрати Kid. Kako si ti? Nadam se da je sve u redu?

— Sada jeste. Nadam se da će tako i da ostane. Nego, morate da dođete na naš ranč. Pričao sam sestri i bratu o vama. Morate da ih upoznate. Važi?

Kid samo sleže ramenima, ali Buč odmah pristade. Kada su nešto kasnije kretali za Pajkom Kid samo mahnu rukom Roju i reče:

— Vratićemo se noćas.

— Neki vaš prijatelj? — upita Pajk. Da pozovemo i njega?

— Ne. On mora da sredi oko posla kojim smo došli. Idemo — odgovori Kid i oni uzjahаше.

Buč je osetio setu kada je ujahao na mali ranč. Bila je to slika i prilika ranča na kome je živela njegova porodica. Ranča koji je on ostavio pre mnogo godina ponet vetrom avanture i lutanja.

Orvel je dugo merkao Kida i njegov opasač sa koltom. A, kada je čuo kako se plavokosi

zove on iskoristi prvu priliku da upita brata.

— Pajk, nije onaj plavokosi momak ONAJ Kid?

— Koji Orvi?

— Pa postoji samo jedan plavokosi Kid. Sandens Kid!

Pajk se vidno trgnuo. Nikada nije pitao dvojicu novih poznanika za njihova puna imena. Oni su mu pomogli i to je za njega bilo najvažnije.

— Ne znam, Orvele. Nisam ga pitao. A, nećeš ni ti.

Bilo je to naređenje i Orvel samo sleže ramenima.

— Nemam ništa protiv i ako je to TAJ Kid. Meni je simpatičan i voleo bih da jašem sa njim — dodade a onda se vrati u kuću.

Pajk je svaki čas zagledao Buča i Kida pitajući se da li su to ona dva poznata odmetnika ili su samo imena slična. Na kraju zaključio da to nije ni važno.

— Pa šta kažete za moju porodicu i naš ranč — reče veselo.

— Mislim da imaš čime da se ponosiš i zašta da živiš — iznenadi ga Kid svojim odgovorom.

I Buč se zagleda u Kida. Prvi put je plavokosi revolveraš ovako govorio o životu na ranču, u krugu porodice. Ranije se podsmevao Buču kada je

ovaj sa oduševljenjem govorio o svojoj mladosti provedenoj na ranču i pašnjacima.

To je bilo nešto novo.

— Ti tako govoriš o životu na ranču. TI???

— Zašto da ne govorim, pametnjakoviću? Imam i ja oči za ono što je lepo i vredno.

Karterovi se zbunjeno pogledaše a Buč pokuša da kaže nešto lepo. Kid ga prekide svojim smehom.

— Ha, ha, ha! Uspeo sam i tebe da prevarim. Zamisli mene Sandens Kida kao rančera...

Njegovo ime ostade da lebdi u vazduhu.

Buč brzo pogleda dvojicu muškaraca, ali oni su se samo osmehivali. Iako su znali o kome je reč to ničim nisu pokazali.

Nešto kasnije izjahali su na pašnjak.

Jednog trenutka kada se našao nasamo sa Pajkom Buč ga upita šta je bilo sa onim nevoljama koje je očekivao.

— Mislim da je tome kraj. Imali smo obračun nasred ulice Sautforka i pobedili smo. Onaj prokletnik se posle toga izgubio. Samo nekako imam osećaj da će se ipak vratiti i pokušati ponovo. Ako bude tako ubiću ga. Stela i mali Timi a i Orvel su zaslužili da žive mirno.

— A ti?

— Ja nisam važan. Najvažnija je moja porodica.

Buč zaklima glavom. Pajk mu se sve više sviđao. Bio je to čovek u koga si mogao da se pouzdaš, da mu veruješ, da računaš na njega u svakoj prilici.

Kasno uveče posle obilate večere Buč i Kid se oprostiše od ljubaznih domaćina uz obećanje da će navratiti još koji put bar dok budu u Sautforku.

Dvojica odmetnika su dugo jahali ćutke.

— Znam da sam mnogo izgubio ali sada je tako kako je. Uostalom možda nikada nisu ni čuli za dva uboga odmetnika kakvi smo nas dvojica — reče Kid iznenada.

— Kide, i da znaju ko smo to nikome neće reći. To su pravi ljudi Zapada. Da nismo ovo što jesmo bio bih srećan da me nazovu svojim prijateljem.

Kid je neko vreme ćutao. Onda reče tiho.

— I ja bih to voleo, do đavola.

Posle toga obodoše konje i odjuriše u noć.

Orvel i Pajk su sedeli na verandi. Nisu ni primetili da Stela stoji iza njih naslonjena na prozor.

— Vidiš da sam bio u pravu. Onaj plavokosi jeste Sandens Kid. Prema tome Buč je njegov ortak — Kasidi. Jahao si sa njima, sprijateljio se, doveo ih u kuću a nisi znao ko su — govorio je Orvel.

Pajk je neko vreme ćutao.

— Znaš, brate, da mi je sve jedno iako su odmetnici. Prvo iz iskustva znam da su sve priče koje kruže Zapadom samo poluistinite. Drugo ti momci su mi spasili život i za mene su oni ispravni. Šta drugo o njima pričaju to me ne interesuje.

Posle duže pauze Pajk reče kao za sebe.

— Pitam se samo kakvim su poslom ovde. Da li je reč o nekom njihovom »poslu« ili...

— Baš bih voleo da opelješ onog gada Vajta. Čak bih bio u stanju i da im pomognem — nastavi Orvel veselo ali ga prekide sestrin uzvik iza leđa.

— Orve, zar tako govori jedan pošten mladić?

Momak gotovo skoči sa mesta na kom je dotle sedeo.

— Stel, nisam znao da si tu. Na časnu reč. Ja to samo onako. Nisam mislio ozbiljno. Na časnu reč — pravdao se momak.

Stela se okrete Pajku.

— Sada vidiš koliko sam strepela za njega. Otkako je opasao koltove neprekidno je vežbao potezanje, potrošio je gomilu metaka vežbajući gađanje a onda je samo falilo da ga neko izazove i da sve krene do đavola.

— Nije on takav momak. To što je naučio da barata koltom nije naodmet. Sa ljudima kakav je Vajt i njemu slični kolt je jedina odbrana.

Orvel se osmehnu zadovoljan onim što je Pajk rekao.

— Vidiš da sam bio u pravu. Nisam ja vežbao da bih se pravio važan nego da bih zaštitio tebe i Timija, odbranio naš ranč. To je bila moja namera. Ono za Kida rekao sam onako... onako...

Nije hteo da povredi sestru i kaže joj kako bi istog časa krenuo sa Sandensom i Kasidijem samo kada bi mogao. To je za njega bio pravi život a ne čamotinja na malom ranču na ivici velike arizonske pustinje.

Za to vreme Kid je sedeo za stolom sa Rojem.

— Jesi li razmislio o ponudi — upita ga Roj gledajući ga pravo u oči?

— Jesam — jesam.

— I?

— Nije to za mene Roje. Te ranje nekog siromašnog ranče-

ra. Ne, ne. Ne ljuti se, ali ne mogu to.

— U redu Kide. Mislio sam da ti činim uslugu. Pet hiljada dolara ne nalazi se tek tako. Uostalom tog Kartera ću lako da sredim. Mislim da sam smislio i veoma dobar plan. Vi dećeš da si propustio da brzo i lako dođeš do puno para.

Iskusnom kockaru Kidu Sandensu nije bilo teško da sakrije sve ono što je osetio kada je Roj pomenuo ime porodice Karter. Onda pomisli da je reč možda o nekom drugom čoveku istog imena.

— Karter, kažeš — upita na oko nezainteresovano.

Roj ga odmah pogleda ravno u zenicu oka.

— Da Karter. Da ga možda ne poznaješ?

— Pa poznavao sam jednog Kartera. Jednog proćelavog dugajliju dugih retkih brkova, ali ne verujem da je to isti čova. Onaj je ostao gore u Montani pošto mu 'je mazga polomila nogu...

— Ne Kidé, to svakako nije isti momak. Ovaj ima crvenka stu kosu, nosi »pismejker« — kažu da ga dobro koristi, i ima mlađeg brata koji nosi dva ko lta — reče Roj i dalje ga fiksirajući.

— Pa Roje onda i nećeš tako lako doći do svojih deset

hiljadarki — osmehnu mu se Kid.

— Ne brini za to. Kažem ti da imam gotov plan. Imam i pomagače, neke trećerazredne najamnike, ali za posao koji sam im namenio biće dobri. Odoh ja sad.

Kid je dugo sedeo nepokretan. Nikada u životu se nije petljao u tuđe stvari, najmanje u tuđe obračune. Šta sada da radi? Onaj Pajk Karter nije mu bio niko i ništa. Tek jedan od prolaznika duž staze kojom je jahao. Do đavola neka sam brine svoje brige. Ima kolt, zna da puca pa neka se snalazi.

— Hej dečko, što si se tako namrštio — reče Buč udarivši ga po ramenu?

— Ma ništa, onako — uzvra ti Kid.

Ipak nekoliko minuta kasnije ispričao je ortaku šta ga muči.

— I ja mislim da Karter može sve sam da reši. Ako nas bude zvao, pa, videćemo.

*
* *

Pajk i Orvel su upravo zakucavali poslednje direke na novom koralu kada spaziše mčiča od desetak godina kako im dolazi u susret jašući na leđima velikog čupavog konja.

— Ko je onaj strašni momak — našali se Pajk?

— Zar ga se ne sećaš? Pa to je sin Sida i Meri Kolins. Sad sam se setio. Danas je njihov dan...

— Njihov dan?

— Da. Ima tri godine kako na ovaj dan prave slavlje na ranču. Pozivaju sve susede. Toči se piće, peče se vo na raznju i igra.

— Opaaa! A, šta slave?

— Na današnji dan Sid je nekim čudom izbegao smrt i taj dan je proglasio za dan svoje porodice.

Pet minuta kasnije obećaše malom Kolinsu da će svakako doći u goste.

— Hej, možda još večeras nađemo devojkicu za tebe, Orve?

— Ko zna možda i starac kao što si ti ulovi neku neiskusnu devojkicu — ne ostade mu Orvel dužan.

Kasno popodne, pošto su obavili sve planirane poslove pozvaše Stelu da krene sa njima.

— Ne, ne mogu. Ne ide mi se a tu je i Timi. Vas dvojica samo pođite. Zaslužili ste da se malo provedete. Ne insistirajte. Moje igranke su davno prošle. Ja sam majka.

Braća najzad odustaše.

— U redu. Nećemo ni mi ostati dugo — obeća Pajk i

njih dvojica pojahaše konje.

Kada su izbili na ravninu Orvel predloži da se trkaju do susednog ranča.

— Ko prvi stigne — prvi bira devojkicu. Važi?

Pajk samo klimnu glavom. Natuče šešir na čelo i onda vrisnuvši kao Sijuks obode »Satanu« i nagna velikog vranca u oštar trk.

Uskoro nestadoše u oblaku prašine na kome su se odbijali poslednji rumeni zraci sunca koje je sada samo provirivalo iza visokih stena.

Stela je neko vreme gledala za njima a onda se vrati do sina.

— Hajde momče, ti i ja idemo na spavanje — reče i nežno ga poljubi.

Ni ona a ni njena braća nisu ni slutili da je jedan čovek skriven u žbunju stotinak metara daleko od kuće dvogledom pratio sve što se zbiva. Kada je video da je žena ostala sama **on se odšunja** do skrivenog konja a onda pojaha što je brže mogao.

Desetak minuta kasnije sreo se sa trojicom jahača.

— Šta je bilo Klinte, gde juriš? — upita ga jedan od jahača.

— Požurio sam da vas nađem. Ona dvojica su odjahali sa ranča. Žena je sama — re-

če čovek zadihan od brzog jahanja.

— Odlično, bar ćemo lako da obavimo posao. Hajde da to što pre obavimo.

Kada je kao kroz san čula odjek nečujnih koraka na tremu Stela skoči iz kreveta. Brzo ogrnu maramu oko ramena i otvori vrata.

— Pajk, Orvele, vi ste? Što ste sa tako brzo vratili...

Reč joj zamre na usnama kad je ugledaal nepoznata lica.

— Šta tražite ovde?... gubite se... moja braća...

— Tvoja braća su sada daleko, damo, a ti budi mirna ako ne želiš da te ja umirim — brecnu se na nju bradati škiljavi momak.

— Ali, šta smo vam mi skrivili, šta?

— Nama ništa, ali nekome jesi. Taj neko je platio nama da sredimo — uostalom, šta ti ja tu objašnjavam. Hajde Džek nađi dete pa da kidamo.

Kada je čula šta namerava ju Stela vrisnu i pojuri prema vratima sobe. Međutim onaj škiljavi bio je brži. Uhvati je grubo za ruku i povuče nazad. Pri tome njena spavaćica zape za ivicu stola i pocepa se do pojasa. Pod mutnim svetlom lampe zabele se koža i lepe, očuvane Steline grudi.

Ljudi načas umuknuše. Njihov vođa shvati da će stvari da krenu nizbrdo pa povika.

— Džek, smiri tu ženu već jednom, ali je ne diraj, razumeš? Onaj stranac je naredio da uzmemo dete i ništa više.

Međutim ni Džek ni drugi nisu odvajali pogled od Stele koja je uzalud pokušavala da pokrije svoju golotinju. Kada je vođa po drugi put dreknuo, dvojica ljudi uđuše u sobu i izneše pospano dete.

Stela poče da vrišti i njen plač probudi Timija. Sada je i dečak zaplakao. Žena pokušala da se otme ali je uspela samo da padne na pod. Džek pa de preko nje. Stela poče još više da vrišti i da se otima. Sada više niko nije mogao da zaustavi Džeka.

Počeo je da reži, krklja, da cepa ostatke spavaćice. Sve je to radio jednom rukom dok je drugom čvrsto pritiskao Stelinu glavu uz pod.

— Do đavola pomozite mi. Biće posle i za vas. Ova je mlada i dobro očuvana — siktao je Džek.

Klint dohvati dečaka i istrča napolje. Za njim je krenuo i vođa grupe dok jedan momak ostade sa Džekom.

— Prokleti bili pokvariše nam posao — kleo je Klint. Kad Roj

čuje za ovo neko će loše da se provede.

Iz kuće su još neko vreme dopirali Stelini jecaji a onda se sve umiri.

Pola sata kasnije cela grupa je ponovo bila na okupu. U trenutku kad je Klint rekao da krenu iz Karterove kuće se pojavi plameni jezik.

— Šta ste ono uradili — viknu Klint?

— Uništavamo tragove naše posete. Imaš nešto protiv — podrugnu mu se Džek brišući krvavu brazgotinu sa lica?

Klint samo odmahnu glavom i čvršće steže dečaka uz sebe.

*

* *

Pajk i Orvel lepo su se zabavljali. Ali kako je vreme odmicalo Pajk je ni sam ne znajući zašto postaje sve nervozniji. Najzad priđe Orvelu i reče mu da se vraća.

— Čekaj idem i ja.

— Neka, ne moraš. Ostani i zabavljaj se još malo.

Orvel međutim nije više imao mira. Bratovljev nemir prešao je i na njega. Uskoro se pozdraviše sa domaćinima i pojahaše.

Kada su izbili na breg sa ko ga je mogla da se vidi njihova kuća — stadoše kao ukopani. Iako je požar bio pri kraju

u nebo su, pomešane sa dimom, još uvek letele iskre.

— Stela — vriknu Orvel i obode konja.

— Gospode bože, Stela... Ti mi — gotovo zaječa Pajk i po juri za bratom.

Plamen je progutao sve što je moglo da gori. Ljuti miris dima i jara užarenog pepela zaustaviše konje ali ne i jahče. Oba brata bez oklevanja uleteše u ono što je nekada bila njihova kuća. Uzalud su dozivali Stelu i dečaka.

Nije imao ko da im odgovori.

— Možda su pobegli na vreme — izusti Orvel ludu naidu?

Pajk samo zaklima glavom. On je sumnjao u nešto drugo. Bio je uveren da su Stelu i dečaka oteli.

Taman je zaustio da to kaže bratu kad začu nečije tiho ječanje.

— Stela — reče prvo tiho a onda povika iz sve snage.

STELA!!!

Žena je puzila izlazeći iz skrovišta.

Kosa joj je bila rasčupana, lice garavo od čađi i izubijano a telo izgrebano i izujedano.

— Stela — zajeca Pajk kad vide u kakvom mu je stanju sestra.

Orvel pritrča i brzo skide košulju da je pokrije.

— Timi... oni su odveli mog dečaka — jecala je.

— Ne brini, naći ćemo ga brzo. Obećavam ti. Ko je to bio? Šta su ti radili — pitao je Pajk, ali je Stela samo odmahivala glavom i ponavljala sinovljevo ime.

Pajk htjede da pošalje Orvela do bunara po vodu ali ovaj je već dolazio noseći kofu punu sveže vode. Pažljivo su oprali sestrino lice i dali joj da se napije. Desetak minuta ona je samo ćutala a onda poče da govori gotovo sasvim mirnim glasom.

— Nije važno šta su meni učinili... važno je da nema Timija. Mislim da su to bili ljudi Natana Vajta, ali...

— Šta ali. Dosta je što su njegovi. Kunem se da ću ga lično obesiti nasred ulice — poče Orvel da psuje.

— Šta si još htela da kažeš — upita Pajk mirno, milujući je po kosi?

— Jedan od njih je pome-
nuo nekog stranca pre nego...
pre nego što su me napali i
odveli **Tomija**.

— Kakvog stranca? Pokušaj
tačno da se setiš šta su rekli
o tom strancu — insistirao je
Pajk.

Stela je nekoliko trenutaka pribirala misli a onda reče:

— Džek, onaj stranac je naredio da samo uzmemo dečaka — to je sve što su rekli — pri seti se ona gotovo od reči do reči onoga što je čula.

— Pronaći ćemo tog stranca. Idemo odmah u grad — opet požuri Orvel nestrpljiv da osveti sestru i naplati palikućama dug.

— Polako, Orve. U grad idemo tek ujutru. Sada prvo da se pobrinemo za Stelu.

— Ja sam dobro, ne brinite za mene — poče Stela ali je Pajk ućutka.

Uskoro je iz bisaga izvadio jedne pantalone. Kada se Stela obukla podiže je na sedlo ispred sebe i kretose ponovo na ranč suseda **Sida**.

Ljudi su ih zapanjeno gledali a kada čuše šta se dogodilo zažagoriše žučno.

— Idemo sa vama... **motkama** ćemo da isteramo onog Vajta iz grada. I njega i sve njegove revolveraše — povika stari **Sid**.

Ostali odmah prihvatiše u horu.

Pajk sačeka da se umire a onda reče.

— Ljudi cenim vašu želju da nad pomognete, ali to je naša stvar. Orvel i ja ćemo srediti i ovaj račun. Uostalom vi ste svi mirni porodični ljudi a ne

revolveraši. Oni tamo su dvo-nožni vuci.

— Kakvi vuci, hijene su to. Ko mi garantuje da sutra neće da upadnu i kod mene ili tebe i urade isto — žestio se Sid.

Ljudi opet zagrajaše i Pajk je imao mnogo muke da ih odvрати od namere da krenu sa njim i Orvelom.

— Dozvolite da nas dvojica izvidimo situaciju. Obećavam da ću vas pozvati ako mi pomoć bude potrebna — obeća i ljudi najzad učutaše.

Sa prvim rumenilom zore dva brata Karter još jednom pojahaše konje i kretoše put Sautforka. Kada su se našli na brežuljku i pogledali crne ruše vine svoje kuće Orvel reče tiho.

— Znaš brate mislim da ovde više nikada neće biti kao pre. Možda bi posle svega trebalo da odemo na drugi kraj zemlje. Stela ovde više nikada neće moći da bude srećna.

Pajk samo klimnu glavom.

— Posle dečko, posle. Sada imamo neka posla da sredimo.

Ostatak puta prevalili su ćutke.

*
* *

Buč je sedeo u jednom uglu saluna i čavrljao sa nekom riđokosom »damom« dok je Kid

gotovo mehanički igrao partiju pokera sa nekim kaubojima.

Za to vreme Roj Fleming je sedeo nekoliko stolova dalje i nešto poverljivo šaputao rasnoj crnki koja se svaki čas glasno smejala.

Buč jednog trenutka diže pogled i spazi nekog pogurenog momka kako prilazi Roju i nešto mu šapuće. Ovaj odmah ustade, potapša devojkicu po ruci i krete za onim momkom.

Istog časa, ne znajući ni sam zašto, i Buč krete za njima. Iz leteo je toliko brzo da umalo nije naleteo na njih pred vratima.

— ...smestio sam dečaka ka ko si rekao — uhvati kraj rečenice koju je izgovorio pogureni.

— U redu. Idi sad i čekaj mo je naređenje.

— Znaš — počeo pogureni da se snebiva — desilo se i nešto nepredviđeno.

— Šta?

Reč je izgovorena više kao negodovanje i pretnja a manje kao pitanje i pogureni se trže.

— Pa Džek je navalio na onu ženu... a posle su zapalili kuću — reče čovek brzo i uzmače još jedan korak.

Roj besno frknu.

— Reci tom klipanu da beži gde zna inače ću da ga ubijem.

Sada idi i pazi šta radiš. Više ne sme da se greši.

Pogureni klimnu glavom i nestade niz ulicu.

Buč se brzo okrete i priđe prvom stolu za kojim je sedeo nekakav pijanac spreman da svakog časa odleti pod sto. Roj ga međutim nije primetio. Oči gledno je bio okupiran onim što je tek saznao od svog čoveka.

Čim je on prošao Buč izlete na ulicu i jedva ugleda onog pogurenog kako ide prema periferiji grada. Dobro je osmotrio kuću u koju je čovek ušao, a zatim se vrati u salun.

Ostatak noći prošao je mirno.

Buč nije imao prilike da razgovara sa Kidom.

Tek kada su se igrači razišli on mu priđe. Ništa mu nije govorio sve dok se nisu popeli u sobu.

— Karterovi su stradali -- reče odmah.

— Otkud znaš?

Buč mu u nekoliko rečenica ispriča sve što je čuo.

Sandens opsova nešto nerazgovetno i baci se na krevet. Buč je ćutao i čekao da čuje šta plavokosi misli.

— Sačekaćemo da vidimo šta će se dalje desiti — reče ovaj i okrete mu leđa.

Jutro je brzo stiglo.

Ustali su samo oni koji su imali šta da rade. Bila je nedelja i ljudi su kretali u crkvu. Sumnjičavo su vrteli glava ma bacajući poglede prema teškim oblacima koji su se valjali iz pravca Kalifornije. Kiša bi svima dobrodošla, ali niko nije u to verovao.

Pre je moglo da dođe do oluje i grmljavine. Tako je obično bivalo u ovo doba godine.

Dok su vernici žurili na nedeljnu misu, niko nije obratio pažnju na dvojicu jahača koji su dolazili sa severa.

Niko osim Buča Kasidija koji je od ranog jutra stajao iza zavese na hotelskom prozoru.

— Šta ima novo? — iznenađeno ga upita Kid.

— Stigli su. Pajk i njegov brat — odgovori Buč ne okrećući se.

Trenutak kasnije Kid mu priđe. Bio je u košulji. Mašna mu je bila razvezana i visila je niz grudi. U ruci je nosio opasač sa koltom.

— Šta si odlučio — upita Buč i dalje gledajući na ulicu i dvojicu jahača koji su mirno silazili blagom nizbrdicom?

— Ne znam, prijatelju, mada se sve to nas ipak ne tiče.

Posle tih nekoliko reči učutaše. Obojica su pogledom pratili braću Karter koji odjahaše nešto dalje od hotela.

— Hajdemo dole. Možda ćemo još nešto da saznamo — reče Buč.

U predvorju hotela zatekli su Roja Fleminga.

— Gle, ranoranioci — reče pomalo podsmešljivim tonom.

— Vidim i ti si uranio. Posao?

Govoreći ovo Kid je odmera vao nekadašnjeg saputnika.

— Da, Kide, posao. Ja uvek obavim posao za koji sam plaćen. Uvek!

Nekoliko trenutaka nemo su se odmeravali.

Neko čudno strujanje poteče od jednog ka drugom.

Istog časa i jedan i drugi su znali da više nije daleko trenu tak kada će potegnuti jedan na drugog.

— Znači završio si i ovaj posao?

— I ovaj. Zato vas pozivam na doručak — ili piće. Birajte.

Buč i Kid izmenjaše brz pogled.

— Ja sam više za piće. Tako najbolje isperem gorčinu iz usta — uzvratiti Kid i nasmeši se.

Osmehnuo se i Roj ali neka-ko blede. Ipak rame uz rame napustiše hotel i kretose u salun.

— Ja najverovatnije danas ili sutra idem dalje. A, vi?

— Ko zna Roje. Ja ne pravim planove unapred. Možda

i mi danas ili sutra nastavimo dalje.

— Hoćete sa mnom u Bilinger?

— Ne verujem, Roje. Mislim da se naši putevi ovde razilaze.

Kid je govorio dvosmisleno. Međutim Roj se pravio da to ne čuje.

Stali su za šank i nazdravili. Kid je primetio braću Karter u drugom uglu saluna, ali se pravio da ih nije primetio. Pajku je takvo ponašanje odmah postalo sumnjivo.

Nisu valjda i njih dvojica umešani u nesreću koja je zadesila njega i njegove najbliže? I ko je onaj lepo obučeni stranac pored njih.

— Pajk, onaj momak sa Kidom i Bučom nije odavde. Možda je...

Stariji Karter je ispitivački posmatrao Roja Fleminga. Posmatrao je njegovo lice, oči, ruke. Naročito je obratio pažnju na oružje — ali kolt nije video. Nije znao da Fleming svoj kolt drži pod miškom.

Taj čovek je opasan — zaključiti nešto kasnije, bez obzira da li nosi kolt ili ne. Ali, da li je on jedan od vinovnika zločina?

Možda bi ta neizvesnost potrajala i duže da Džek, koji je posle napada na Stelu ostatak

noći proveo u pijančenju, nije upao u salun. Još sa vrata je povikao.

— Vidi vidi, naš veliki »bos« je već ustao. Hej bos, imaš li i danas neki onako dobar posao za nas — vikao je glasom pro muklim od oštrog pića.

Roj se pravio da ga ne čuje, ali bledilo na licu nije mogao da prikriti.

— Hej Roje, je l' se onaj momak tebi obraća — upita ga Kid?

Fleming je ćutke posmatrao Sandensa. Konačno samo klimnu glavom. Pijani Džek odu stade od dalje priče. Možda se u trenu istreznio kada se setio kome se obraća. Možda se setio i onoga što je prošle noći uradio? U svakom slučaju žurno je napustio lokal.

Odmah za njim krenuo je i Orvel Karter.

Buč je video kako Pajk uzalud pokušava da zaustavi momka. Kada je Orvel krenuo Pajk ustade, ali se onda predomisli i vrati za sto.

Nije prošlo mnogo vremena kada se negde na ulici posle nepuna dva tri minuta zari pucnjava.

U salunu se niko nije pomerio.

— E, pa odoh ja — reče Roj i u prolazu potapša Kida po leđima.

Ovaj intimni potez nije promakao Pajku Karteru. Međutim nije imao vremena da o tome duže razmišlja jer se tog časa u salun vratio Orvel.

Momak je bio bled u licu. Sične kapi znoja rosile su mu čelo i deo lica. Seo je za sto i duboko uzdahnio.

— Nisam uspeo. Bio je bezobrazan i uopšte nije hteo da govori. Morao sam da ga ubijem. Ipak mislim da je onaj na lickani njegov gazda. Ali, gde je nestao?

— Ne znam. Izašao je predva minuta. Samo ne brini. Siguran sam da ćemo ga uskoro sresti — uzvрати Pajk i dalje posmatrajući Kida.

Buč i Kid su i dalje stajali kraj šanka.

— Pođi i oslobodi dečaka — reče Kid.

Tog trenutka vrata se ponovo otvoriše i jedna smežurana žena počela da se osvrće po salunu. Onda ugleda Karterove i krete ka njihovom stolu.

— Oni... oni vam poručuju da dođete... — počela da muca.

— Ko ženo? Ko? i gde da dođemo — preseče je Pajk.

— Onaj stranac. On je u kockarnici i čeka. Kaže ima nešto važno da vam kaže — izusti žena konačno i sede na prvu stolicu.

Karterovi skočiše. Prolazeći pored Buča i Kida Pajk zastade za trenutak.

— Nisam znao da imate ona ko divnog prijatelja — »prijatelji« — reče glasom punim gorčine i razočarenja.

— Nije on naš prijatelj — požuri Buč ali Pajk samo odmahnu rukom.

— Hoćeš da kažeš da pijete sa svakom protuvom i da se pri tome prijateljski tapšete po ramenima? Ha, ha!

Reči su mu bile oštre a smeh opor.

Kid ga nije ni pogledao. Pajk se žustro okrete na peti i pođe dalje. Buč htjede da krene i objasni mu sve, ali ga Sandens zadrža.

— Ne vredi, prijatelju. U ovom trenutku ništa ne bi razumeo. Pođi ti po dečaka a ja ću da pripazim na Roja.

Kasidi iskapi dopola popijenu čašu i izađe na ulicu. Odmah je krenuo levo od vrata. Žurnim korakom pošao je prema kući na kraju grada. Samo jedan tren zastao je neodlučno jer je po mraku sve izgledalo drukčije, ali onda nepogrešivo nastavi.

Zaustavio se pred neuglednom stračarom. Nikakav šum nije dopirao iza tankih zidova. On priđe vratima i lupi nekoliko puta šakom. Ni ovog puta

ništa se nije čulo. Buč gurnu vrata i ona se uz škripu otvoriše širom.

— Hej ima li koga — reče oprezno i automatskim pokretom izvuče kolt.

Jedini odgovor bila je tišina. Ili — ne. Nešto se ipak čulo. Nešto kao grebanje noktiju po drvenom zidu.

Kasidi sačeka da mu se oči priviknu na polutamu a onda ugleda čoveka koji je puzio duž jednog zida stračare pokušavajući da se uspravi. Buč mu oprezno priđe. U prvi mah uči ni mu se da je čovek pijan ali potom ugleda dršku noža koja je virila iz čovekovih leđa.

Buč brzo kleče kraj njega.

— Kaži gde je dete — počeo brzo da ponavlja isto pitanje.

Čovek zastenja a onda s mukom otvori oči.

— Gde je dete? Šta ste uradili sa malim Timijem?

— Dete... dete...

— Govori čoveče, olakšaj dušu.

— Džek... izveo mališana... a mene je...

— Gde je otišao taj tvoj Džek? Gde?

Sva dalja pitanja ostala su bez odgovora.

Čovek šišteći ispusti poslednji dah vazduha iz pluća a sa potočićem krvi njegovo telo na

pusti duša — ako je uopšte imao.

Buč ostavi telo da leži na prljavom podu a onda pođe nazad do Kida.

Za to vreme Pajk je jedva obuzdavao Orvela da ne potegne kolt na Roja i njegovog pratioca.

— U redu. Vрати dečaka i ja ću da potpišem taj ugovor o prodaji ranča — reče Pajk tiho.

— Vraga ćeš da potpišeš — dreknu Orvel. Oni su nam zapalili kuću i ponizili Stelu — a ti hoćeš...

— Ni reči više momče — dreknu sada i Pajk. Ovde ja odlučujem.

Mladić se zagleda u brata kao da ga sada prvi put vidi. Nije mogao da veruje da se njegov idol brzo i lako predao.

Roj brzo pruži komad papira.

— Vidim da si pametan momak — dobaci.

— Ne brini ti o mojoj pameti. Neka tvoji momci dovedu Timija a onda ćeš da dobiješ ovaj papir — uzvрати Pajk mračno.

Roj dade znak svom pratiocu i ovaj izađe iz male kancelarije iza kockarnice.

Međutim uskoro se vrati sav zadihan. Saže se i nešto šapnu

Flemingu. Ovaj stisnu usne a zglobovi na šaci kojom je stizao čašu pobeleše.

Pajk nasluti da je nešto krenulo nizbrdo.

— Gde je dečak — viknu.

Onaj čovek automatski odgovori.

— Neko je ubio Stivena i odveo dečaka...

— Zaveži prokletniče. Zaveži — vrisnu Roj.

Pajk iscepa ugovor i unese se Roju u lice.

— Dajem ti deset minuta da nađeš mog sestrića a onda ću da te ubijem. Jasno?

Glas mu je bio leden i opasno tih. Roj se međutim nije uplašio. Samo je bio besan što mu je Džek pokvario posao. Ustade i bez reči krete na ulicu.

Džek je sedeo iza stoga sena i svaki čas potezao flašu. Mali Timi je čučao pored njega i igrao se u prašini.

— Pokazaću ja njima... neće mene niko...

— Hej šta radiš u mom senu — viknu neko na njega.

Džek se okrete i ugleda hro mog starca koji mu je prilazio sa vilama u rukama. Međutim kad ugleda dete on se osmehnu.

— Bolje da pripaziš to dete prokleta pijanico nego što se nalivaš tako rano — frknu sta

ri a onda pomilova Timija po glavi i ode svojim poslom.

Buč je svratio do staje da obiđe konje.

— Vidim da volite životinje — reče onaj starac. Eto, a nekome je bog dao decu o kojoj čak i ne brinu. Onaj pijanac tamo iza sena na primer. Ima onako zlatnog dečaka a navalio je da se opija...

Buč oseti neko peckanje u grudima. Nije se dvoumio. Odmah je krenuo iza štale. Čim je ugledao plavu čupavu glavicu malog Timija znao je da je imao ludu sreću.

Roj je besno koračao do hotela. Tamo su čekala njegova preostala dva pomagača.

— Jeste li videli onog prokletog Džeka — viknu.

— Ne gazda. Od sinoć ga nema.

— Pokvario je sve. Oteo je dečaka...

Sevanje munja najavljivalo je iznenadno približavanje oluje. Nevereme još više pokvari raspoloženje i onako ljutitog Roja.

— Samo mi je još oluja falila.

— Gazda šta ćemo sada? — upita jedan od revolveraša.

— Moraćemo da se sukobimo sa onom dvojicom Kartera. To nam je još jedino preostalo.

Proveriše oružje i kretoše prema kockarnici. Još iz daleka ugledali su Pajka i Orvela.

Braća su ih očekivala nasred ulice.

Stajali su na dva koraka jedan pored drugog.

Orvel nekoliko puta ovlaš povuče drške koltova i oni poslušno poskočiše u futrolama.

Pajk je samo skinuo omču koja je držala kolt u futroli i počeo da posmatra trojicu revolveraša.

Ali i jedni i drugi se iznenađiše kada iz saluna koji se nalazio otprilike na pola puta između dve zaraćene strane, na ulicu izađe Sandens Kid. Plavokosi odmetnik siđe na ulicu i stade pored drvenog trotoara.

— Šta sad pa ovaj hoće — promrsi jedan od revolveraša?

Roj nije ništa odgovorio. On je znao šta Kid hoće.

— U svakom slučaju dobiće ono što traži — reče posle kraćeg ćutanja i nastavi da korača.

Nova munja zapara sada gotovo sasvim crno nebo a u daljini odjeknu suvi prasak грома. Prašina počeo da se komeša po ulici pod naletima prethodnice oluje.

Na deset koraka od Kida Roj zaustavi svoju grupu.

— Onda Kide?

— Mislim da je i tebi jasno.

— Šteta momče, mogli smo čuda da napravimo zajedno.

Sandens odrečno klimnu glavom.

— Ne Roje, nismo mogli. Ja ne silujem žene i ne kradem decu.

Fleming oseti kao da mu je neko pljusnuo šamar. Prvi put posle ko zna koliko godina osetio je nešto kao stid.

— To... to nisam ja...

— Svejedno Roje, ti si naredio ili pristao. Mnogo si potonuo.

Fleming ućuta. U glavi mu je bubnjalo.

Munje su sve češće šarale mračno nebo a gromovi udara li sve bliže prvih kuća Sautforka.

Ojača i vetar donoseći iz pu stinje uskovitlane oblake peska i sasušene žbunove sasparile.

Sve je to delovalo na Roja kao crvena toreadorska marama na bika u areni.

Pokuša da se nasmeje, ali mu se lice samo izobličilo u ružnu grimasu.

— Pa da završimo sa tim Kidom. Važi?

Sandens samo klimnu glavom.

— Zbogom dečko.

— Zbogom Roje.

Ona dva revolveraša nisu ništa razumela iako su sve dobro čuli.

U čudu su se našla i braća Karter.

— O čemu toliko pričaju — izusti Orvel. Možda se cenjkaju. Možda Kid traži više...

Pajk je ćutao. On je naslutio šta se dešava na ulici. Onako kako su stajali Kid i onaj stranac ne stoje ljudi koji se o nečemu dogovaraju.

Roj najzad odluči da krene. Pomeri se korak nazad i raširi noge. Pomerio je peš kaputa i sasvim oslobodio prilaz dršci kolta koja je sada izvirivala ispod revera kaputa.

Kid se osmehnu.

Nasmej se i umri — odjeknuše mu negde u podsvesti njegove sopstvene reči.

— Poteži — dobaci mu Roj i njegova levica sunu ka dršci kolta.

Kid mu dozvoli da čvrsto uhvati dršku a onda i sam poteže.

Pucao je samo jednom.

Hitac je bio nepogrešiv.

Pogođen direktno u srce Roj Fleming je umro pre nego što je njegovo telo dodirnulo prasinu.

Grom koji pogodi obližnju kuću najavi pravi pakao.

Urlajući kao kakva neman oluja se sruči na Sautfork.

Istog časa iza ugla se pojavi čudna povorka.

Buč Kasidi je nosio Tomija a pred sobom je svaki čas gurkao i požurivao Džeka. Kada su prolazili pored gomile vezanih konja novi grom tresnu u blizini. Timi vrisnu uplašeno i Buč ga zagrli obema rukama.

Džek odluči da iskoristi iznenadnu šansu i baci se među uskomešane konje reskirajući da ga izgaze. Odmah je dohvatio jednu od pušaka i otkotrljao se po zemlji. Prvi hitac ispalio je visoko.

Buč se odmah baci na zemlju i svojim telom pokri dečaka.

U istom času kada je krenuo Džek pokrenuše se i ostali su-deonici obračuna. Ona dva revolveraša koja su pratila Roja poleteše levo i desno zasipajući Kida kišom olova ali zbog sve gušće prašine slabo su gađali.

— Napred — viknu Pajk braću i njih dvojica pojuriše pucajući iz koltova.

Nov oblak prašine za nekoliko trenutaka pokri borce.

Sevanje munja mešalo se sa narandžastocrvenim plamenom, koltova a pucnjava se gubila u huku oluje i praštanju gromova.

Buč najzad ugleda Džeka i ispali hitac u njegovom pravcu.

Promašio je. Njegov kuršum ošinu jednog od konja po sapima Životinja njisnu i ritnu se snažno.

Oba zadnja kopita pogodiše Džeka. Čovek jeknu i odlete u prašinu polomljenih rebara i smrskanog potiljka.

Kid je klečao na jednom kolenu i vrebao kroz oblake prašine.

Kad god bi ugledao siluetu nekog od one dvojice revolveraša ispaljivao bi u tom pravcu dva tri metka.

— Hej Kide... gde si — pozva ga Pajk kada je pucnjava utihnula?

— Ovde sam — odgovori Kid i brzo promeni mesto.

Međutim opreznost je bila izlišna. Tog trenutka Orvel se našao tačno između dvojice napadača. Bez oklevanja okrete koltove levo i desno i istovremeno ispali nekoliko hitaca iz oba oružja.

Još jednom grom tresnu negde iznad krovova Sautforka a onda oluja protutnja dalje.

Obračun na glavnoj ulici bio je okončan.

Kid polako ustade. Nogavica na levoj nozi blia mu je iskidana i kroz poderotinu je isticala krv. Još jedna rana ukaza se sa strane na levoj slabini. Kid međutim čvrsto stade na obe noge. Bacio je pogled na

Buča koji je upravo ustajao te pajući nešto preplašenom dečaku, a onda se okrenuo i nestao u salunu.

Orvel se okretao oko sebe vrebajući i najmanji pokret. Najzad shvati da više nema protivnika. Bar ne živih.

Pajk je već hitao u susret Kasidiju i svom sestriću.

Pola sata kasnije braća Karter, Sandens Kid i Buč Kasidi sedeli su oko istog stola. Pajk nikako nije mogao da nađe reči kojima bi izbrisao trag sumnje izrečene pre nepunih pola sata.

Kid ga najzad pogleda uz osmeh.

— Sve je u redu, Kartere. Sve je u redu.

— Znaš jednog trenutka, po mislio sam...

Kid odmahnu rukom i podiže čašu.

— Za sreću tvoje porodice i lepu budućnost tog plavušana — reče.

Svi nazdraviše. Kid ustade i napusti salun.

— Mislim da sam se ogrešio o njega, a možda sam ga i uvredio. I tebe takođe — obrati se Pajk Buču dok se Orvel igrao sa Timijem.

— Pusti sad to. Najvažnije je da je sve gotovo. Šta dalje?

— Ne znam, ali mislim da ćemo uskoro da napustimo ovaj kraj. Zbog malog i Stele. Tako će lakše da zaborave ove dane. Možda pođemo u Kaliforniju. Videćemo...

Više nije imalo šta da se kaže.

Buč steže pruženu desnicu, mahnu rukom Orvelu, namignu Timiju i krete za Kidom.

K R A J

ROTO—ROMANI

VELIKA NAGRADNA IGRA

Dragi čitaoci naših romana, Redakcija za sve vas organizuje veliku nagradnu igru. Imate šansu da postanete dobitnik neke od vrednih i brojnih nagrada. U ovom broju BUČ KASIDIJA I KIDA (broj 69 — maj 1987.) naći ćete pitanje na koje treba da date tačan odgovor.

Pošto popunite OBA KUPONA, isecite ih i zalepite na poledini dopisnice i pošaljite na adresu: Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, T. Matijevića 4.

Vaši odgovori treba da stignu u Redakciju najkasnije do 18. maja 1987. kada ćemo žrebom izvući imena dobitnika.

Rezultate nagradne igre objavićemo u JUNSKOM BROJU BUČ KASIDI I KID, broj 70.

NAGRADE

2 putovanja u PARIZ
15 poklon-paketa BUČ KASIDI I KID
10 majica BUČ KASIDI I KID
10 knjiga TOM WEST

100 sitnica:

25 kompleta za YAMB
20 pepeljara EUREKA
10 usnih harmonika
10 štitnika za sunce
10 albuma za slike
8 kapa za sneg
6 garnitura »domino«

Nagradno pitanje broj 2

Buč Kasidi i Sandens Kid su u svojim podvizima »ratovali« sa čuvarima zakona na čitavom prostranstvu Zapada. Kakav je naziv za čuvare zakona koji su nosili popularnu zvezdu na grudima? (vidite je na slici).

BUČ KASIDI I KID KUPON 2

Naziv čuvara reda je _____

ime i prezime _____

Adresa _____

11. SLEDIČINI
BROJU

ZLATNI VOZ
ZA SANTA FE

